

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

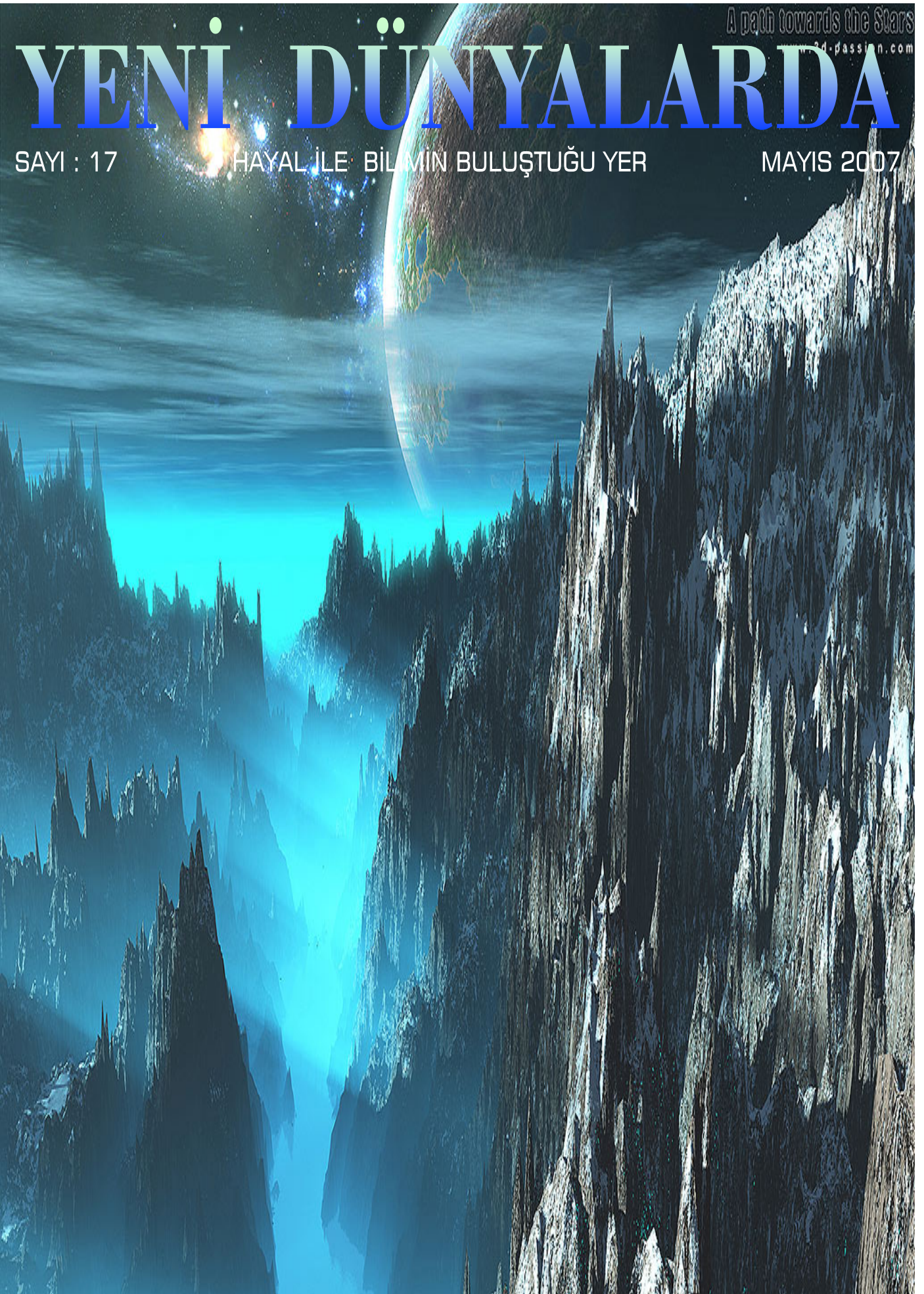
A path towards the Stars
www.2d-passion.com

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 17

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

MAYIS 2007

KIYAMET KRİSTALLERİ - 16

Serhan Vural

KIYAMET KRİSTALLERİ
DÖRDÜNCÜ KISIM

ONALTINCI BÖLÜM

Uçağın arka kapağından inmiş, küçük hangarın kapısını açabilmek için Hamilton'ın uçağın içindeki bilgisayara girerek şifreyi bulmasını bekliyordu.

"Hazır mısın?" dedi Hamilton birden. Fakat Roxanne sesin kafasının içinden geldiğini duydu. Aynı arpiyalarla konuştuğu zamanki gibi.

İster istemez çevresinde döndüğünde tahminin doğru olduğunu uçağın penceresinden Hamilton'ı gördüğü zaman anladı. Normalde oradan adamın sesini duyabilmesi imkânsızdı.

"Hazır mısın, dedim," dedi tekrar.

"Hey, neler oluyor?" diye karşılık verdi Roxanne şaşkınca.

Hamilton ve Richard'ın kahkahalarını duydu bu sefer.

"Arpiyalar gibi konuşmayı nasıl öğrendin?" diye sordu ona.

"Öğrenmedim," dedi adam neşeyle. "Yüzüne taktığın maske zihin okuyucudur.

Sana geri getirmeden önce onun yaydığı frekansı arıyordum. O frekansı buldum ve oradan konuşuyorum. O da söylediklerimi beynine iletiyor. Benimle sesli konuşmak zorunda değilsin. Fısıldasan, hatta düşünsen bile yeter, böylece fazla dikkat çekmeyiz."

"Harika!" dedi Roxanne coşkuyla. Daha önce bu kadar garip bir aletin yapılabileceğinden bile haberi yoktu.

"Çalışma sistemi ise pek fazla yaygınlaşmamış aslında.

Zihin projektörleri dediğimiziz."

"Yüzbaşı!" diye araya girdi Richard bıkkınlıkla. "Ben hazırım."

"Evet, evet tabii," dedi Hamilton biraz düş kırıklığı duymuş gibi bir tonla. Kısa bir süre sonra ise "Tamam, kapı açılıyor" diye ekledi.

Kara kapı kenara çekilirken Roxanne'in karanlığa alışmış olan gözleri yoğun ışıktan kamaştı. Fakat taktığı maskenin ekranı birazcık koyulaşarak ışığı azalttı.

İçeri gelirken uçağın penceresinden de gördüğü dev hangar gözler önündeydi.

Yüzlerce pilot karalar içinde, daire biçimlerindeki kalkış podlarının üzerlerindeki araçlarına binmek için koşuşturuyorlardı.

Gün ışığının geldiği dev açıklıktan hem magenta rengi sema, hem de çevreye duman ve buhar salarak onu bu renge getiren dev kent görünüyordu. Roxanne fazla dikkat çekmemesi için arkasındaki hangar kapısını kapatırken Hamilton

"Görünüşe göre savaşa gitmeye hazırlanıyorlar," dedi.

"Artık içeri girmen daha kolay olacak."

Taktığı üçgen maske sadece göstermelik değildi. Çünkü gözlerinin önünde bir çeşit bilgisayar ekranı vardı. Çevre sıcaklığını, havadaki oksijen, karbon, azot gibi elementlerin miktarlarını ve toksin maddelerinin seviyesini gösteriyordu.

İlk önce bu sembollerden bir anlam çıkaramayınca bilgisayar bunları otomatik olarak anlayabileceği dile çevirdi.

Çevresindeki kişilerin hangilerinin dost (Uçağın dışında maskeyi ilk defa taktığında Hamilton için dost yazmıştı), hangilerinin düşman olduğunu (bütün yücekanlar) belirtiyor,

bir nevi onun ve çevresindeki herkesin de aklını okuyup ufak notlar hâlinde genç kadının ekranına sunuyordu.

Yanından geçen yüce-kan pilotlar onu gördüklerinde birbirlerine gizlice bir şeyler söylüyorlar, ona başlarını eğerek selam veriyorlar, sonra uzaklaştıklarında ise adımlarını hızlandırıyorlardı. Sanki Roxanne bir çeşit hastalık taşıyordu. Maskenin ekranında gördüğü herkesin üstüne beyaz ufak harflerle "Düşman" yazıyor, ama hemen yanında da "Şu an tehlike içermiyor," diyordu.

Ana hangar kapısının önüne geldiği zaman bir grup nöbetçi yüce-kan asker içerisinden en irileri karşısına dikildi. Boyu iki metre kadardı, kara uzun saçları ve yanaklarının iki tarafında sarı gözlerinin altından başlayarak çenesine kadar uzayan yara izleri vardı. Kırk yaşlarında birinin ince çizgili hatlarına sahipti. Garip bir biçimde gevşemiş yanakları, ona saf bir görünüş vermişti.

Roxanne önce başının belaya girdiğini sanarak mesafesini korudu. Dört ayrı yüce-kan vardı karşısında ve hepsi ellerinde füzyon tüfekleri taşıyorlardı.

"Merhaba efendim," dedi adam kendisinden beklenmeyen ince kız sesi gibi bir tonla.

Roxanne ufak bir şaşkınlık anından sonra bozuntuya vermemek için "Ne istiyorsun, asker?" diye cevap verdi elinden geldiğince soğuk ve tehdit içeren bir tonla. Ancak kadının ağzından çıkan garip ses başka dildeydi. Bunun için hayrete düşecek vakti yoktu. "Yine maskenin bir mucizesi herhâlde" diye düşündü.

"Evet," diye yanıtladı Hamilton. "En çok da sana bir şey sordukları zaman yüce-kan dilini yani Merkha'yı konuşmama-yacağından korkuyordum. Fikrimi masken değiştirdi."

Asker önce diğerlerine baktı, sanki söyleyeceği şeyden korkuyordu.

"Ko-Ko-Kontes'in e-emri üzerine kente gelen bütün ziyaretçiler rutin bir kontrolden geçirilmelidirler."

Roxanne bunun üzerine hiçbir şey söylemeden bir süre bekledi. Onun sessizliği onları daha fazla ürkütmüş olacak ki; bir iki adım gerilediler. Kadın bu sırada kılıcının kabzasına elini attı. Yüce-kanların korku dolu gözleri onun eline bakıyordu.

Adam hemen "Ama siz bir LKeith'siniz. Bu yüzden diğeri gibi size de geçiş serbesttir," diye düzeltti sözünü. Roxanne, Hamilton ve Richard'ın rahatlamayla dolmuş nefes verişlerini duyarken kabzayı tutan elini gevşetti. Ancak ister istemez bir şey dikkatini çekmişti.

"Diğeri mi?" diye sordu.

"Lafi fazla uzatma, uzaklaş yanlarından," dedi Hamilton hafif kızgın bir sesle.

"Evet, efendim," diye cevapladı adam daha rahat bir edayla. "Sizden kısa bir süre önce geldi ve Kontes'le görüşmeyi talep etti. İmparatorun emri üzerine bir tutsak hakkında konuşacakmış."

Roxanne kendisine düşünmek için zaman tanıdığı sırada adam diğer askerlere göz gezdirdi. Sonra ona doğru eğilip sesini alçaltarak "Siz de bu yüzden geldiniz, değil mi?" diye sordu. O kadar sessiz konuşmuştu ki; Roxanne son kelimeleri dudaklarından okumak zorunda kaldı. Adam farklı dilde konuştuğu hâlde sözcükleri bile seçebilmişti maskenin sayesinde.

"Evet, tabii ki," diye yanıtladı kadın hiç düşünmeden.

Hamilton'ın yükselmiş tonu "Sana oradan uzaklaş dedim," dedi.

Asker geri çekilirken tekrar konuştu.

“Size eşlik edecek-”

“Gereği yok,” diyerek sözünü kesti genç kadın sertçe.

“Kendi yolumu bulurum.”

Roxanne iki dakika kadar sonra Hamilton’ın uyarısıyla yön değiştirmiş, hangar kapısının ilerisindeki merdivenlerden bir üstteki platforma doğru çıkıyordu. Oradan kurtulduğunda hangardaki bütün pilotlar araçlarına binip havalanmışlardı. Kapı nöbetçilerinden başka kimse bulunmuyordu artık. Bu Hamilton’ı sevindirmişti.

“Artık daha rahat kaçabiliriz.”

Etrafını saran duvarlardan ve döne döne yükselen merdivenlerden geçerken garip fosforumsu bir ışık karanlığı azalttı. Sanki duvarlar onun varlığını hissetmiş gibi bu fosforla parlıyorlardı. Biraz daha ilerledikçe bunu doğru tahmin ettiğini fark etti.

“Yaptığın cesurca ve aptalcaydı,” dedi Hamilton kızgın bir sesle. “Sana yapmanı söylediğim şeyleri yapmazsan başımız belaya girebilir.”

Roxanne onun neden bahsettiğini anlamıştı, fakat cevap vermemeyi tercih ettiğinden düşüncelerini sadece kristallere odakladı. Tabii bu Hamilton’ı yıldırmadı.

“Yani orada ne kadar tehlikede olduğunu bir bilsen, emirlerle uymamandan bahsetmiyorum bile. Asker senin diğer muhafızdan haberin olmadığından şüphelenseydi neler olur-”

“Ne var biliyor musun?” diyerek onun sözünü kesti Roxanne. “Kafamın içinde kendi sesimden başka, sürekli şikâyet eden birini duymak şimdiye kadar eğlenceliydi, ama bu git gide daha da sinir bozucu olmaya başladı. Beynimde tek ses bana yetiyor.”

“Sadece olayların ciddiyetini kavrayamaman-”

“İnan bana senden daha fazla ciddiye alıyorum,” diye düşündü kadın.

“Sordum, çünkü başka bir LKeith karşımıza çıkarsa benim kim olduğumu fark edebilir. Onunla karşılaşmamam gerekir. En azından Seetrin’i bulana kadar.”

Bir süre Hamilton’dan ses gelmeyince Roxanne “Şimdi izin ver de göreve konsantre olayım. Sen sürekli konuşurken zorlanıyorum,” diye ekledi.

“Ben bunu düşünmemiştim,” diyerek karşılık verdi Hamilton dürüstçe.

Roxanne merdivenden çıkarken soluk soluğa kalmıştı, ama enerjisini saklama gereği duymadan aklında kalan bir soruyu sordu.

“Peki, sen Kultarin hakkında bir bilgiye ulaşabildin mi?”

“Henüz değil, ama şehre getirilmemiş. En azından bundan eminim.”

“Bu iyi haber,” dedi Roxanne. “Demek ki hâlâ dışarıda bir yerde beni arıyor.”

“Ya da dışarıda öldürüldüğü için köle olarak kullanılamayacağından orada bırakıldı,” dedi adam hafif bir düş kırıklığıyla.

Yerden elli metre kadar yüksekteki, kontrol konsollarıyla dolu platforma nihayet çıktığında soluklanmak için merdiven kenarına çöktü.

“Buradan nereye gideceğim?” diye sordu kadın.

“Daha yolumuz var,” diye cevap verdi Hamilton. “Buradaki üç boyutlu şemaya göre Kontes’in özel tutsak odasına taht salonunun üstündeki balkondan geçilerek gidiliyor.”

“Pekâlâ!” dedi Roxanne ayağa kalkarak. Platformdan aşağıya doğru baktığında az önce konuştuğu askerlerden

sadece ikisinin hâlâ hangar kapısının önünde beklediklerini fark etti. Ancak daha ne olduğunu anlayamadan yandaki koridordan gelen bir patlama sesiyle mavimsi bir ışık topu adamlara çarptı. Kadının gözleri kamaşarak yaşla kalırken askerlerin bedenleri o ışığın içinde birden yok oluverdi. Havada tozları bile kalmamıştı. Roxanne’in kalbi yerinden çıkacak gibi atsa bile o atışın bir parçacık hızlandırıcıdan geldiğini anladı.

“Neler oluyor?” diye bağırdı Hamilton’ın korkmuş sesi. “Bütün sistem alarma geçti. Tek çalışan şey verici bağlantıları.”

“Birisi askerlere ateş etti,” diye cevap verdi Roxanne gözlerindeki yaşları elleriyle sildiği zaman. Yüzlerce sessiz frekanstaki alarmin çalıştığını anlayıp platformun korkuluğunun ardına eğildi. Duvarlardan yansıyan ışıklar yanıp sönüyorlardı.

“İşte bir bu eksikti. Şimdi orası asker kaynayacak,” dedi Hamilton sabırsızca.

“Kimdi peki gördün mü?”

Roxanne distruptörünü kılıfından çıkarıp korkuluğu siper alarak yavaşça ayağa kalktı. Sonra aşağıdaki bir çeşit sarı kalkanla kapanmış hangar kapısının önünde kara zırha bürünmüş birini gördü. Çok uzak olduğu için onun kim olduğunu bir türlü seçemiyordu.

Neden sonra sanki zihni emir veriyormuş gibi zırhlının görüntüsü maskenin ekranında büyüüyordu. Bir nevi zoom edilmişti. Görüntü en başta buğuluydu, ancak düzelirken Roxanne’in ilk gördüğü şey maskenin onun için dost demesi oldu.

Sonra flular yok olduğunda zihni allak bullak oldu ve tekrar korkuluğunun arkasına saklanırken zoom görüntüsü düzeldi. Kendisine düşünmek için kısa bir zaman tanıdıktan sonra bütün taşlar yerine oturmuştu.

“Aaron!” dedi şaşkınlıkla gülümseyerek. “Sanırım Kultarin’i gördüm.”

“NE?!” diye bağırdılar Richard ve Hamilton aynı anda.

“Bağırmayın!” dedi Roxanne, ama onların hayretini gayet iyi anlıyordu. Daha önce de bu kadar garip bir şeyle karşılaşmış olmasa aklını yitirebilirdi.

“Nerde?” diye sordu Hamilton heyecanlı bir tonla.

“Sanırım beni şehirden kaçırıyor,” diye yanıtladı Roxanne söylediğinin ne kadar tuhaf olduğunu önemsemeden.

“Nasıl dedin? Sanırım bağlantı bozuluyor,” dedi Hamilton. “Hayır, hayır. Bu beni kentin içinden kaçırdığınız gün.

Kultarin beni sırtında taşıyor şu an,” dedi kadın hemen. Karşı taraftan kısa bir süre cevap gelmeyince Roxanne silahını kılıfına geri sokarak tekrar aşağıya doğru baktı. Maske yine zoomladı. Kultarin’in ve sırtında taşıdığı kendisinin büyütülmüş görüntüsü ekranda yeşil bir çizgiyle sarıldı. Üstünde de “Yardıma ihtiyaçları var, kontrol konsolü,” yazıyordu.

“Neler oluyor?” dedi Hamilton’ın beklentiyle dolu sesi. “Konuş bizimle.”

“Bugünün tarihini kontrol et,” diye karşılık verdi Roxanne düşünerek. “Bugün sen ve Kultarin beni bu kentin içinden kaçırmıştınız, hatırlamıyor musun?”

Hamilton biraz boğuk bir sesle “Ben-ben-ben bir dakika,” dedi şaşkınca ve on saniye sonra devam etti. “Evet, hatırlıyorum.”

“Şu an Kultarin ne yapıyor peki?” diye sordu Richard, olayı kavradığı sesinden anlaşılıyordu. “Dikkat et seni görmesin,”

diye ekledi aceleci bir tonla.

“Merak etme, çok yüksekteyim. Kim olduğumu anlayamaz,” dedi Roxanne.

“Kapının önünde bekliyor ve bu tarafa doğru bakıyor. Sırtında da eski ben varım.”

Artık söylediklerinin bir önemi kalmamıştı.

“Bütün kapılar kilitlendi,” diye araya girdi Hamilton. “Fakat şehirde başka bir karışıklık daha var, tüm askerler oraya doğru gidiyor görünüyor.”

“Ne yapabilirim?” diye sordu Roxanne.

“Bir şey yapmamalısın,” dedi Richard uyararak. “Zamanda bir karışıklık yaratmamalıyız.”

“Ne demek istiyorsun?”

Buna Hamilton cevap verdi.

“Zaman ve boşluk kurcalanmayacak kadar gizemli ve garip bir kavramdır. Zamanda atlamalara neden olabiliriz, hatta kısır döngülere. Ne olacağını hiç bilemeyiz.”

Roxanne tam karşı çıkacaktı ki; Hamilton ondan önce davrandı.

“Hayır-hayır bir dakika bekle. O günü hatırlıyorum. Kultarin bana birinin ona hangar kapısını açtığını anlatmıştı. Kim olduğunu görememişti. Sanırım- sanırım o sendin. Evet.”

“Ne?” dedi Richard kafası tamamen karışmış hâlde.

“Sonra açıklarım,” dedi Hamilton hızlı hızlı. “Orada ne görüyorsun?”

Roxanne Kultarin’e doğru tekrar baktığında aynı yazıyı fark etti.

“Maskenin ekranında kontrol konsolu yazıyor.”

“Evet, doğru ya, alarmı durdurup kapıları tekrar aktif hâle getirmek için bir kontrol paneli bulmalısın.”

“Burada birkaç tane var,” dedi Roxanne, sanki birine göstermek istermiş gibi eliyle işaret etti, aynı zamanda en yakınında olana doğru çömelerek ilerlemeye başladı. Hamilton düşünmek için kendisine zaman tanıdıktan sonra cevap verdi.

“Tamam, zaten bize de gerekiyor. Kapılar başka türlü açılmaz. Şimdi mavi dijital bir ekran göreceksin. Onun altında soldaki büyük kırmızı tuşa bas. Dikkatli ol, başkasına dokunma sakın. Çok hassastır.”

Korkuluğun üzerindeki konsolun mavi ekranın altında olan onlarca tuşlar arasında en büyüğü olan kırmızı tuşu gördü. Sonra ayağa kalktığında Kultarin’in ona doğru baktığını fark etti. Ona doğru el salladıktan sonra hiç tereddüt etmeden tuşa bastı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Belki de onu son görüşü olacaktı, içinde öyle bir his vardı uzun zamandır. Kapının üzerindeki sarı kalkan duvarlarda yanıp sönen ışıklar yok olur olmaz hemen kalktı. Kultarin hiç beklemeden içeriye daldı.

“Oldu, oradan çabuk kaç, başka askerler de geliyor,” diye bağırdı Hamilton.

Roxanne platformun üzerinden koşmaya başladı. Neler hissettiğini bilemiyordu, fakat içinde yine bir imkânsız başarılmış olmanın coşkusu vardı.

Daire biçimindeki platformun sonundaki mekanik gri kapıya doğru durmak bilmeden ilerledi. Uzun süredir koşuyor olmasına rağmen kendisini hâlâ dinç hissediyordu. Tam önüne geldiğinde kapı kenara çekilerek ona yol verdi. Sonra alçak tavanından yere kadar uzanan pencereleri ve garip kumanda konsollarıyla dolu ufak kapkara bir odaya geldiğini fark etti. Karşısında ve solunda az öncekiyle aynı renk birer kapı duruyordu.

“Az önce susmuyordun, şimdi de konuşmuyorsun,” diye şikâyet etti Roxanne sabırsızca. “Yardım edin! Şimdi nerde-” “Evet, şimdi şemalara tekrar girebildim, sola doğru döneceksin. Orada bir kapı olmalı,” dedi Hamilton hızlı hızlı. Kadın soldaki kapının önüne geldiğinde açılmadı.

“Kahretsin!” dedi Richard.

“Ne oldu?”

“Dışardan tekrar silah sesleri geldi. Kontroller çalışmıyor artık. Oralarda bir konsol daha görebiliyor musun?”

Roxanne’in fazla düşünmesine veya etrafa göz gezdirmesine gerek yoktu. Kapının yanındaki konsolu kullandıktan sonra dışarı çıktı. Uzun karanlık bir koridor daha karşındaydı. Buradan hiç durmadan ilerlerken tehlikenin git gide daha da yaklaştığını hissedebiliyordu. Sanki her seferinde göğsünde acı veren bir parazit misali kanını emiyordu bu gizem. Hamilton’ın sıkıntılı sesini duyduğu zaman solukları sıklaşmış, bacakları yorulmuştu.

“Başımız dertte işte!”

Enerjisini saklamak yerine “Ne oldu ki?” diye sordu Roxanne.

“Kultarin ve ben seni buradan çıkarırken hangarı havaya uçurmuştuk. Hangarın çıkışını kapatmıştık, biraz önce olan oydu. Şimdi buradan uçarak kaçamayacağız,” diye yanıt verdi adam.

“Başka bir yol buluruz,” dedi Roxanne daha çok kendi kendine. “Önce Seettrin’i bulalım.”

Hamilton sadece homurdanmakla yetindi.

Hafif loş olan kapısız koridorun sonunda bir ışık vardı. Oraya yaklaştığında koşmayı bıraktı. İçinden bir ses daha dikkatli olmasını söylüyordu, bu yüzden distrustörünü kılıfından çıkardı.

“Dikkatli ol!” dedi Hamilton. Az önceki umutsuzluk ifadesi silinmiş, yerini temkin almıştı.

“Eh!” diye düşündü Roxanne kendi kendine gülümseyerek. “İçimdeki ses de aynı şeyi söylüyordu.”

“Ne?” dedi Hamilton şaşkınlıkla.

Kadın espri yaptığını söyleme gereği duymadan ilerlemeye devam etti.

“Biraz önce o tarafa doğru birçok asker gelmişti,” diye fısıldadı Hamilton. “Hâlâ orada olabilirler, karışıklığı kontrole gitmişlerdi.”

Roxanne silahı yere doğrultup hafifçe kamburunu çıkararak ilerlerken “Neden fısıldıyorsun?” diye düşündü neşe içinde. “Seni duyamazlar ki?”

“Ha? Affedersin!”

Koridorun çıkışındaki geniş tavanlı uzun oda bir çeşit giriş salonunu andırıyordu. Kristal duvarlarından gelen fosforumsu ışıkla aydınlanan dikdörtgen biçimli salonun diğer ucunda kara bir kapı vardı. Boylamasına olan duvarlarının iki tarafında da sıra sıra heykeller duruyordu. Hepsisi sadece bir kadına aitti.

Roxanne tehlikenin olmadığını fark edince kapıya doğru yürümeye başladı. Bu sırada çevredeki kristal heykelleri daha dikkatli inceledi. Kadının bir seksene yakın boyunu kaplayan bir zırhı vardı. Elinde ise zırhının üzerini kaplamış bıçaklardan birisini tutuyordu. Yüzü çok iyi tasvir edilmişti heykel üzerinde, ama uzun saçları beline kadar iniyordu. Bakışları nefretle doluydu tamamen. Roxanne onların yanından geçtiğinde kendisini izlediklerine yemin edebilirdi. “Çok ilginç bir şey!” dedi Hamilton huşuyla. “Burasının yüce-kan kaynıyor olması lazım.”

Genç kadın sonunda kapıya eriştiğinde iki dakika geçmişti. Bu sırada birkaç şeyi birden fark etti: Duvarlardan birinde sıçramış kan lekeleri vardı, ayrıca heykellerden biri ortadan ikiye bölünmüş, parçaları da etrafa saçılmıştı. Diğer yarısı ise yerinde duruyordu. Burada çok şiddetli bir çatışma olduğu belliydi. Zaten karşıdaki duvarda da koca delikler açılmıştı. Demek ki birileri ateş etmiş ve ıskalamıştı. “Şimdi ne tarafa?” diye sordu biraz tedirgin olarak. Çünkü sol tarafta aynı kapının bir benzeri daha bulunuyordu. Hangisinden geçeceğini bilmiyordu. Hamilton kısa bir süre sonra ancak cevap verebildi. “Soldan gitmen gerekiyor!” Roxanne hiç düşünmeden o kapıya doğru yürümeye başladı. Tam onu karşısına alıp elini tokmağa götürmeye hazırlanıyordu ki; güçlü bir feryadın sessizliği yarmasıyla geri çekilince kapı içeri doğru açıldı. Kara zırlı bir şekil sırt üstü çarparak açılmasını sağlamış, daha sonra parçalanan kapıyla birlikte salonun zeminine düşmüştü. Kanlar içinde kalmış yüce-kan Roxanne’in ayaklarının dibinde dururken, kadın hemen geriye çekilip silahını kapının ardındaki karanlığa doğrultmuştu bile. Zira orada bir gölge görünüyordu. “Neler oluyor? Kim çılgık attı?” diye sordu Hamilton’ın telaşlı sesi. “Bir yüce-kan asker,” diye düşündü Roxanne. Yüzünde bir dehşet ifadesi taşıyan kısa boylu askerin yarılmış göğsüne baktı. “Çabuk oradan uzaklaş, askerleri öldüren her kimse-” Hamilton’ın sesi birden kesiliverdi. Zaten son cümlesini söylerken ses git gide azalıp bozulmuştu. Sanki bağlantı kopmuştu. “Aaron! Aaron! Orada mısın?” diye düşündü Roxanne. Hâlâ yavaşça geriye çekiliyordu. “Neler oluyor?” Ama Hamilton cevap vermedi. Roxanne diğer kapıdan kaçıp kurtulmayı düşünenecekti ki; karanlık koridorun içinden Roxanne’in boylarında biri belirdi. Maskenin ekranında kırmızı harflerle LKeith yazıyordu sadece. Dost mu, yoksa düşman mı olduğuna dair bir ipucu yoktu diğerlerindeki gibi. Yüzünde üçgen bir maske, elinde kabzasına kadar kana bulanmış üç başlı sarı bir kılıç ve boynunda ise gümüş bir zincir taşıyordu. Maskenin ardından kim olduğu anlaşılmıyordu, ancak genç kadın onu anımsıyordu. Gerçekten o olabilir miydi? Yoksa başka biri miydi? Her ne olursa olsun işi şansa bırakamazdı. Roxanne silahını ona doğrultarak diğer kapının önüne kadar gerilediğini yeni fark edebildi. Yabancı önce ona sonra yerde sırt üstü yatan ölmüş yüce-kana bakarak içeri girdi. Yüce-kana doğru eğilirken “Kimsin sen?” diye sordu. Maske olduğu için soğuk ve öfkeli sesinden kadın mı, erkek mi olduğu anlaşılmıyordu. Üç başlı kılıcını (triblaası) kara zırhındaki kılıfına yerleştirdikten sonra elini yüce-kanın boynuna doğrulttu. Onun ölüp ölmediğini anlamaya çalışıyordu. “Sana kimsin dedim!” “Ben-ben-” Roxanne ne cevap vereceğini bile bilmiyor, sadece karşısındaki yabancının onu dikkatle izlediğini görüp tedirgin oluyordu. Kısa süre içinde bir şeyler uydurmazsa işler çirkin bir hâl alabilirdi. Neden sonra “Bir LKeith’im,” diye yanıtlayabildi.

“Bunu görüyorum,” dedi yine aynı ses hemen. Yüce-kanın öldüğünü anladıktan sonra ayağa kalktı. “Ama burada ne arıyorsun? İmparator bu göreve sadece beni gönderdi zanne diyordum.” “Aaron, kahretsin nerdesin?” Roxanne ne kadar az konuşursa başının o kadar az belaya gireceğini biliyordu. Fazla şüphe çekmemek için doğrulttuğu silahı indirdi. “Yoksa beni izlemen için mi gönderdi seni?” diye sordu LKeith şüpheyle onun yanıtlamasına fırsat vermeden. Genç kadın sadece başını sallamakla yetindi. “Ah!” diyerek ayağını yere vurup ellerini beline koydu yabancı. Sonra ölen yüce-kanın çevresinde volta atmaya başladı. Konuşurken bir yandan da başını sağa sola sallıyordu. “Bana hâlâ güvenmediğine inanamıyorum. Onun için yaptığım onca şeyden sonra hem de.” Roxanne tam bir şey söyleyecekti ki; “Hayır, hayır. Gereği yok,” diyerek onu durdurdu yabancı. “Sen sadece görevini yapıyorsun. Aslında benim öfkem-” LKeith birden sözünü kesti. Bakış yönü Roxanne’in elindeki beyaz tabancaya doğruydu şimdi. Kadın onun dikkatini verdiğini fark ettiği anda silahını kılıfına geri soktu hemen, ancak çok geç kaldığını anlamıştı. Yabancı üç başlı kılıcını çektikten sonra “Sen de kimsin?” diye sordu hiddetle. Sesi biraz öncekinden daha soğuk ve kuşkuluydu, böyle bir şey mümkünse tabii. “Hiçbir LKeith Rumarruya ait bir silah taşımaz.” Roxanne bir iki adım gerilerken başının belada olduğunu ve buradan savaşımadan kurtulamayacağını anlamıştı. Hem Hamilton ve Richard’a ne olmuştu, neden sesleri çıkmıyordu? Biraz akıl verecek olan biri olsa şimdi gayet işe yarayabilirdi. Çünkü savaşımdan başka yapacak bir şeyi kalmamıştı. “Ben taşırım,” diye cevap verdi, bu sırada eli kılıcının kabzasına gitti. “Ganimetleri her zaman kendime saklarım.” Yabancı daha da dikkatle baktı ona. Sanki maskenin altındaki görmeye uğraşıyordu. “Yalan söylüyorsun. Hiçbir LKeith böyle bir şey yapmaz. Adi bir irkin silahını taşımaktansa ölür,” diye karşı çıktı yabancı. “Kimsin dedim, kendini göster! Yoksa bunu ben yaparım. Kimsin!” LKeith’in bağırmasıyla ona doğru koşması bir oldu. Üzerine tri-blaasını savurarak gelince Roxanne kendisini savunmaktan başka bir şansı olmadığını anlayıp kılıcını çekti. Aslında disruptörünü çıkarabilirdi, ama onun bir LKeith’e zarar vermeyeceğini gayet iyi biliyordu. Genç kadın eğitimi sırasında kılıç dövüşüne çok zaman ayırmıştı. Aello bu konuda çok şey biliyordu, fakat o zamanlar kullandıkları tek şey uzun sopalardı. Yabancı ilk darbeyi kendi çevresinde döndükten sonra savununca, genç kadın bunu kolaylıkla karşıladı. Tekrar haykırdığında sesi salonun duvarlarını doldurdu. Roxanne’i köşeye sıkıştırmak için yanlardan ve köşelerden tri-blaasla vurmaya devam etti. Lakin kadın gerilemiyor ve her darbeyi durdurmayı başarıyordu. Kılıçları çakışıp yüz yüze geldiklerinde Roxanne mağarada olanları hatırladığı için onu tüm gücüyle geri itti. Yabancı neye uğradığını anlayamadan ayakları yerden kesildi ve

parçalanmış kapının kenarındaki duvara çarpıp yüz üstü yere düştü. Bu yaptığına kadın da çok şaşırılmıştı, zira bu güç fiziksel bedeninden değil, zihninden iletilmişti. Muhafız hemen ayağa kalktığı anda tek elini Roxanne'e doğrulttu. Genç kadın ilk önce bacaklarına ve kollarına yayılan bir karıncalanma hissetti. Son derece rahatsızlık veren bir duyuydu. Sanki nefesi kavrulmuş, biri göğsünü bıçakla yarmaya çalışıyordu. Bundan kurtulmak için geri çekilmek istediğindeyse başaramadı. Çünkü sırtı bir çeşit görünmez bir bariyere çarpmıştı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu yabancı ona doğru ağır adımlarla gelirken.

Roxanne güç alanının git gide daha da daraldığını hissediyor, soluk almakta çok zorlanıyordu. Tek derdi bu değildi zaten. Aynı zamanda bir basınç onu sarmalamış vücut sıcaklığını artırıyor, kulaklarını tıkıyor ve aynı zamanda onu üşütüyordu. Bundan kurtulmak için çabaladığı sırada Lkeith tekrar sordu.

"Sana nasıl yaptın dedim?"

"Neyi?" diye sorabildi Roxanne, birazdan dizlerinin bağının çözüleceğini anlamıştı. Bacakları uyuşmuştu ve hareket edemiyor, görüşü ise git gide daha çok fluların ardına boğuluyordu.

"Nesyst yeteneğini fiziksel güce dönüştürerek kullandın. Şimdi gerçekten bir Lkeith olmadığını biliyorum. Onların bu tür yetenekleri yoktur," diye yanıtladı yabancı. Nesyst Merkha dilinde telekinesi anlamına geliyordu, Roxanne bunu Aello'dan öğrenmişti.

"Ben diğerleri gibi değilim."

Genç kadın üzerine gelen baskıya tüm gücüyle karşılık verince enerji dalgasının ona yaptığı etkiler bir anda yok oluverdi, ancak yüzündeki maskesine engel olamamış, onu da yere düşürmüştü.

Roxanne'in yüzü açığa çıktıktan yarım dakika kadar sonra tekrar saldırıya geçmeye hazırlanan Lkeith'in elindeki triblaasın kabzası parmaklarının arasından kaydı ve ona öylece bakakaldı. Genç kadın ise korkuyla elini yüzüne götürerek bir iki adım geriledi. Kalbi göğsünde çılgın gibi çarpıyor, dehşetin mutlak varlığı nefesini kesiyordu.

Lkeith dizlerinin üstüne çökerken boğuk bir sesle

"Roxanne," diye soluk verdi.

Soğuk sesi kaybolmuştu bir anlığına da olsa. O da kendi maskesini çıkarınca Roxanne aylar önce mağarada gördüğü beyaz saçlı, hayalet gibi yüzü olan kadınla tekrar karşılaştığını anladı.

"Sen yaşıyorsun. Bu-bu nasıl olur?"

Roxanne kardeşini böyle görmekten korkarak geçirmişti onca zamanı. Furktanın söylemeye çalıştığı şey gerçek olabilir miydi? Gerçekten en büyük düşmanına mı dönüşmüştü? Hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyordu. Yine de bütün bu olanların çılgınca olduğunu düşünmeden kendisini alamıyor, şu an kendisini nasıl hissettiğini hiç bilemiyordu. Sadece midesine oturmuş bir hüznü vardı. Onu içten içe kemiriyor ve kahrediyordu. Kardeşi bu olamazdı. Fakat beklediğinden biraz daha farklıydı durumu. Yani yüz ifadesi şaşkınlık ve korku içerircesine gerilmişti, öfke ve nefret değil.

"Ar-arpiyalar sandığım gibi değil," diye başladı Roxanne anlatmaya. Öyküsünü çok kısa sürede bitirdi. Zira hiçbir ayrıntı vermek istemedi. Madalyonlardan da bahsetmedi. Furka haklıysa dikkatli olmak zorundaydı. Zaten Kultarin bu sırada soru sormadan dikkatle dinledi. Roxanne'i delip geçen sarı

gözleri derin bir elemle ışıldıyordu.

Roxanne kılıcını kılıfına geri sokmuş, Kultarin'in suskunluğunu dinliyor, onun bu bilgileri hazmetmesini bekliyordu. Bu sırada düşen maskesini yerden alıp kılıfına geri soktu. Fakat içinde bulundukları durum yüzünden fazla sabredemedi karşısındaki beyaz saçlı kadına sordu.

"Peki, sana ne oldu Kultarin?"

Kultarin bir zamanlar sıcak ve canlı olan yüzünü ona çevirdi. Konuştuğunda sesi son derece donuktu.

"Uzun zamandır kimse bana o isimle hitap etmedi. Artık yeni bir adım var. İmparatorun emrinde ve hizmetinde çalışıyorum, beni Kiljhoon'a götürdüğünden beri."

"Kiljhoon'a mı gittin?" diye sordu Roxanne şaşkınlıkla. Bu kadarını da beklemiyordu işte.

"Evet, Roxanne," dedi Des-Akl, sarı gözlerine canlılık geliverdi birden. Ama sevimlilik şöyle dursun, dehşet verici bir görüntüydü bu. Sanki ruhu azap içindeymiş de şimdi yeni bir felaketine boyun eğiyordu. "Orayı bir görmelisin Roxanne. Kendimi ilk kez evimde gibi hissettim."

"Senin evin burası," diye karşı çıktı Roxanne.

"Hayır, inan bana. Anlaman için orada olman lazım,"

"Peki, sana ne oldu böyle?" diye sordu Roxanne ısrarla. "Bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar değiştin?"

"Kısa zamanda değil, Roxanne. Kırk yedi Lekla günüm orada geçti. Bu gezegen," diyerek çevresine bakındı.

"Zamanın kıymetini bilmeyen bir yer. İlkel ve kusurlarla dolu bir ırk için ideal aslında."

Roxanne, kadının kendinde olmadığını düşünüyordu. Sanki birisi onun yerine konuşuyordu, bedenini ele geçirmiş bir şey vardı. Bunlar onun lafları olamazdı.

"Gözlerine ne oldu?"

"Kiljhoon'un atmosferindeki satran yüzünden değiştiler.

Ben de değiştim. Seni kaybettiğim zaman hayatımın parçalandığını ve yok olduğunu düşünmüştüm. Ama küllerimden yeniden doğdum."

Sonra Des-Akl kılıcını yerde bırakıp ayağa kalktı.

"Buraya sürgün olarak gelmek zorunda kaldım. İmparator istedi. Bir görevim var," diye ekledi. "Sen de bana katıl Roxanne. Birlikte evrene hükmedelim. Kıyamet Kristalleri'ni ele geçirirsek kimse bizi durduramaz."

Roxanne ne düşüneceğini hiç bilemiyordu. Kardeşini böyle çıldırmış görebileceğini bilseydi, daha hazırlıklı olurdu.

"Bu yüzden mi buraya geldin?"

"Bu benim mirasım Roxanne," diye yanıt verdi Des-Akl neredeyse huşu içerisinde sanki bariz bir şeyi belirtiyormuş gibi. "Kaderimi benimsedim. İmparatorun vârisiyim. Eğer benimle birlik olursan her şeye birlikte hükmedebiliriz. Sonra eve döndüğümüzde ne kadar haklı oldu."

"İmparator için çalışıyorsun demek. Halkını köle olarak kullanıp hükmeden bir zorbaya nasıl kendini kullanırsın?"

"Onlar benim halkım değil," dedi Des-Akl, az önceki katı hâline geri dönmeye başlamıştı. "Beni asla aralarına kabul etmediler. Benden korkup dışladılar. Benim yanlarımdan gitmem için her şeyi yaptılar. Beni ölmem için bile gönderdiler, geri geldiğimde Siman'ın hayal kırıklığıyla dolu yüzünü görmeliydin. Başlarına gelenlerihak ediyorlar."

Roxanne bir şey bulmak istedi. Bu çılgınlığa bir son verebilecek en ufak bir şey olsa gerçekten işe yarayabilirdi.

"Peki ya baban, yani Kultar ne olacak? O seni böyle görsen?"

"Bana o yalancıdan bahsetmeye kalkma sakın!" diye sözünü kesti Des-Akl sesini yükselterek. İlk kez öfkeyle dolmuştu.

“Bütün hayatımı yalanlar üzerine kurmuş. Sadece bunu öğrendim ondan.”

“Seni seviyor. Seni korumak için-”

“Ondan kurtulmalısın Roxanne. Onun yalanları sadece seni karanlığa ve bilinmezliğe götürür. Kristalini alırken onu da kendi ellerimle yok edeceğim.”

“Ya dostların? Aaron, Richard ne olacak?”

Roxanne onun bakışlarında saklamaya çalıştığı bir özlemi hissetmişti bir anlığına da olsa, fakat daha bunu tam olarak anlayamadan o ifade kayboldu.

“Artık hiçbirinin önemi yok,” diye cevap verdi Des-Akl.

“Kıyamet Kristalleri’ni bir araya getirdiğimde hiçbir şeyin önemi kalmayacak. Benimle gel Roxanne. Bu benim olduğum kadar senin de kaderin. İki kardeş olarak evrenin hâkimleri olalım. Canlılar arasında birer Tanrı gibi yaşayalım.”

“Gelemem, Kultarin. Aynı senin gibi benim de bir görevim var. Bu da benim kaderim.”

Des-Akl şüpheyle karışmış yüz hatlarıyla onu incelerken, daha önce sanki hiç görmemiş gibi bakıyordu ona.

“Sen de Kristalleri arıyorsun, değil mi?” dedi, sonra kendi kendisini onayladı.

“Doğru ya, yoksa burada ne arayasın.”

“Kristal mi?” diye sordu Roxanne elinden geldiğince şaşkın görünmeye çalışarak.

“Bunun için biraz geç, Roxanne. Az önce onlardan bahsettiğimde ne olduklarını bile sormamıştın,” dedi Des-Akl huşuyla. “Evet, onları arıyorsun.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum. Sormadım, çünkü seni bu kadar garip bir şekilde bulmuş olmakla ilgileniyordum. Böyle-”

“Lütfen zekâma hakaret etme. Yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun,” dedi Des-Akl.

“Kultarin bak ben-”

“Bana öyle hitap etmel!” diye kükredi Des-Akl. Öfkeli sesi salonda yankılanırken duvarların arasında yok oldu. “Artık Kultarin diye biri yok. O zayıf ve aptaldı. Soysuz babasının anlattığı her şeye inanan güçsüz biriydi. Aynı şu an senin olduğun gibi.”

Tri-blaas yerden havalanıp kadının eline uçtu. Onu kabzasını avucuyla kavradıktan sonra “Kristalleri neden arıyorsun?” diye sordu. Roxanne daha fazla saklamanın iyilikten çok kötülük getireceğini biliyordu.

“Onları bulup yok edeceğim.”

“Ne?”

Des-Akl kısa bir şaşkınlık anının ardından kahkahalarla gülmeye başladı. Sesi ve görünüşü insanî olmaktan uzaktı. Roxanne bir insanın bu kadar değişebileceğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Gerçek Kultarin içeride bir yerlerde olmalıydı.

Uzun kahkahanın donuk ve hiddetli gürültüsü bulundukları salonun duvarlarını doldurduğunda Roxanne az önceki dar koridorun yönünden on tane kara zırhlı yüce-kan askerin üzerlerine doğru koşarak geldiklerini fark etti.

“Onları yok edemezsin, Roxanne. Sana bunu kim anlattıysa büyük bir yalan söylemiş,” dedi Des-Akl gülmeyi kesince. Saldırıya geçmek üzere olan askerlere doğru dönüp maskesini taktı. “Buradan gitsen iyi olur, Roxanne. Onlarla ben ilgilenirim. Sen benim kanımdansın ve kan değerlidir. Bu yüzden git!”

Roxanne önce ateş etmek için duran askerlere sonra kılıcını çıkarmış sabırla bekleyen Des-Akl’a baktı.

“Birlikte savaşalım çok fazlalar,” diye karşılık verdi Roxanne.

Askerlerden önlerde duran üç tanesi tüfeklerini ona nişan alıp ateşlemeden önce Roxanne odaklandı. Adamların silahları ellerinden uçarak genç kadının ayaklarının dibine düştüler. Fakat şaşkınlıkla silahsız kalıp kaçan askerlerin arkasından daha fazlası da geliyordu.

“Kultarin koş çabuk!” diye bağırdı.

Ancak Des-Akl bir haykırış patlatıp sıçramış ve tri-blaasla askerlerin arasında yere inmişti bile. Roxanne korkarak geri çekilen askerleri gördükten sonra onun için endişelenmesi gerektiğini anladı.

Des-Akl’ın çıktığı kapıya doğru ilerleyecekti ki; oradan da ayak seslerinin geldiğini duyunca elindeki tek seçenek olan önündeki kapıya koştu. Kapı kenara çekilerek açıldı. Bir platform ve aşağıda dev bir salon görüldü. Onları inceleme gereği duymadan tek başına savaşan Des-Akl’a bakındı. Tri-blaasın döner mekanizmasını çalıştırmış etrafı kan gölüne boğmuştu. Askerlerden biri bile ateş edememişti hâlâ. Fakat anlaşılan o da bu kadar çok askeri beklemiyordu, çünkü Roxanne’in açtığı kapıya hızla koşuyordu.

“Hadil!” diye bağırdı Roxanne heyecanla.

Hemen sonra onun ardından ateş etmek üzere olan iki askerin tüfeklerini doğrulttuklarını fark etti Roxanne. Hiç vakit kaybetmeden distrüptörünü askerlerin üzerine doğrultup nişan aldıktan sonra ateşledi. Silahtan çıkan kırmızı ışınlar tamamen sessizdi ve vurduğu askeri üç dört metre geriye uçuruyordu. Ayakları yerden kesilen iki asker arkalarından gelenlere çarpıp onları da yere düşürdü. Ancak koridorun ucundan onlarcası ilerlemeyi sürdürüyordu. Sanki vuruldukları çoğalıyorlardı.

“Çabuk!” diye bağırdı Roxanne. Des-Akl platforma dalmak üzereyken Roxanne’in göremediği diğer kapıdan çıkan askerlerin silahlarının patlamasıyla kapı direk kapandı. Roxanne’in son gördüğü füzyon tüfeklerinden fırlayan ışınların Des-Akl’ı vurmak üzere olduğuydu.

“Hayır!” diye haykırdı Roxanne eliyle kapıya vururken. Ancak yumruğunun çarptığı metal değildi. Zira parmaklarının üzerini yakan şey bir çeşit kalkandı. Aynı daha önce olduğu gibi, bir silah ateşlenince kapılar otomatik olarak kapanmıştı. Önce kullanabileceği konsol var mı diye çevresine iyice bir bakındı ve bulamayınca hiç beklemeden geri çekilip silahını kaldırarak ona ateş etti. Fakat kalkana bir şey olmadığı gibi kapıdan dönen kırmızı ışın az kalsın kendisine çarpıyordu. Onu daha fazla kazaya neden olmamak için kılıfına yerleştirdikten sonra rahat bir soluk aldı. Tek yapması gereken sakin olup bir kontrol konsolu bulmasıydı. Kafasını tekrar çevirir çevirmez platformun ilerdeki ucunda onu gördü, hemen duvarın üstündeydi. Hâlbuki az önce orada değildi, oraya baktığını adı gibi biliyordu. Sanki zihni onun için orada bir konsol yaratmıştı. Bunun düşüncesi bile aptalca olmasına rağmen kardeşini kurtarmanın bir yolunu bulduğuna sevindiği için pek fazla kurcalama gereği duymadan oraya doğru koşmaya başladı. Zaten bir sürü zaman kaybetmişti.

Beşinci adımında ayaklarının altındaki yer ortadan kayboluverdi. Daha neye uğradığını anlayamadan ve hiçbir şeye tutunamadan aşağıdaki karanlık boşluğa doğru düştü. Birkaç metre sonra sırtı bir yere çarptı ve durmadı. Bir çeşit karanlık borunun içinden bazen küçük, bazen de büyük daireler çizerek aşağıya doğru sürüklendiğini neden sonra

anlayabildi. Zira zihni allak bullak olmuştu. Midesi bulanıp başı dönmeye başladığında ve asla sona ermeyeceğini düşündüğü zaman karanlık tünelden ışığa fırladı ve yüz üstü yere kapaklandı. Sırtından sonra acıyan ilk yeri ela renkli gözleri oldu. Uzun süre bulunduğu yerin ne olduğuna bir

anlam veremedi, zira kararmış gözlerinin ardındaki dünya onun çevresinde mutlak bir hızla dönüyor ve kadın yoğun ışığın acısıyla kahroluyordu.

Serhan Vural

ÖLÜ GEZEĞEN - 3

Ali Öztürk

ÖLÜ GEZEĞEN
Bölüm -I I I

Çıkan kısmın özeti:

Sebebi bilinmeyen -bilenlerce de bir sır gibi saklanan-radyoaktif bir denizin üzerine inşa edilmiş ağaç şehirlerde yaşayan insanlar, günlük hayatlarını farkı dallarda kurulumuş evler, okullar, işyerleri arasında "düşmeden" devam ettirmeye çalışmaktadırlar. Günlük hayatın en büyük yardımcısı da olası gelecek hakkında bilgi veren "kahin" denen aletlerdir. Sizin bir saat sonra kimin ziyaret ediyor olabileceğinden, trafikte hız cezası alma olasılığınıza, hatta güvenlik operasyonlarına kadar birçok şey konusunda öngörüler sunabilen kaohinlere inat, Trev hayatında küçük olasılıklı büyük hayaller ve zevkler peşinde koşabilen azınlıktan birisidir. Beklenen ya da önerilen geleceği takip etmeyen bir baskası da tarih profesörü olan Prof. Hermes'tir. Trev yaşadıklarına bir anlam verebilmek için gerekenin geleceği değil geçmişi öğrenmek olduğuna karar verince yıllar önce dersini aldığı Prof. Hermes'i ziyaret etmeye karar verir. Kaohinlerin tarihçesi ve tasarım amacını öğrenmesine rağmen, geçmişe dönük kullanımı özel izin gerektirmektedir. Tam bu görüşme esnasında Dışişleri Bakanlığı'ndan gelen acil bir davet üzerine Hermes Trev'i asistanı olarak alıp toplantıya gider. Karşılarında birkaç asır öncesi yaşamış ve ilk kaohin tasarımını yapmış Profesör Aitor'u görmek ve geri geliş sebebini duymak herkesi çok şaşırtmış, hatta biraz ürkütmüştür.

Hermes, koridorda Trev'in yanına gelerek onunla özel görüşmek istediği söyledi. Trev, profesörün onu evine yollayacağını sezinlemişti. Hermes, yine daha önce takındığı sevecen tavırla söze başladı.

"Evet, Trev. Gördüğün gibi her şey çok ani oldu. Buna hazır olmadığını biliyorsun. Ne yeterli birikimin ne de tecrüben var. Bunu kaldıracabileceğini..."

Trev beklenmedik şekilde, kızgınlıkla Hermes'in sözünü kesti.

"Profesör, anlamıyorsunuz. Bu benim için her şeyden önemli."

Açıkça söylemese de Hermes'i kaygılandıran şeyler başkaydı aslında. Trev olanları sağda solda anlatırsa yaşamı tamamen alt üst olabilirdi. Yasalar, bilerek kaohin travmalarına neden olanlara karşı çok acımasızdı. En iyi ihtimalle ömrünün kalan yıllarını gezegenin öteki ucundaki hapishanede geçirirdi.

"O halde bana söz vermeni istiyorum. Ne olursa olsun gördüklerinin seni etkilemesine izin vermeyeceksin ve olan biteni kimseye anlatmayacaksın."

Trev, Hermes'in ne demek istediğini tam olarak anlamasa da rahatlamıştı.

"Elbette profesör, bu konuda bana güvenebilirsiniz. Size

tekrar teşekkür borçluyum sanırım."

"Teşekkür borcun falan yok. Sana iyilik yapmıyorum. Sadece uyarıyorum."

Verilen ara sona erdiğinde herkes toplantı odasındaki yerini almıştı. Profesör Aitor gösteri başlamadan önce son kez konuşmak üzere ayağa kalktı.

"Evet baylar. Karşınızda teknolojinin en büyük mucizesi TÇA bulunuyor. Yüzyıllardır beklenen an geldi. Bu uğurda katkıları bulunan ve şu an aramızda olmayan tüm değerli bilim adamlarını saygıyla anıyoruz. Birazdan hiç kimsenin bilmediği, tamamen karanlık, koskoca bir insanlık tarihini gözlerimizin önüne serecek."

Aitor, kendinden emin bir şekilde yerine oturduktan sonra TÇA'nın konfigürasyon parametrelerini küçük ekrandan girdi. Odaklanma nesnesi olarak, Hermes'in daha önce Trev'e bahsettiği gibi, tüm gezegen seçildi. Zaman gecikme katsayısı, 1 dakika yaklaşık 1000 yıla karşılık gelecek şekilde ayarlandıktan sonra dev ekranda gösteri başlatıldı. Görüntü kısa sürede gezegende dolaşarak tüm ağaç şehirleri birer birer gösterdi. Daha sonra baş ağaç şehirde odaklandı. O andan itibaren ekranda uzunca bir süre değişim olmadı. Beş dakika, on dakika, on beş dakika... Yoksa onca çaba boşa mı gitmişti? TÇA çalışmıyordu. Aksi halde yavaş da olsa değişim olmalıydı. En az 15,000 yıl geriye gidilmişti oysa. İzleyicilerin tümü, yoğun bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Profesör Aitor TÇA'yı kapattı. Son derece gergin görünüyordu. Konfigürasyon parametrelerini yeniden kontrol etti. Tüm değerler normaldi. Aygıtı yeniden çalıştırdı. Aynı sabit görüntü ekranda belirdi. Gezegen binlerce yıldır bu durumda kalmış olabilir miydi? Sabırsızlanmaya başlamışlardı. Dakikalar akmaya devam ediyordu. Otuz dakika, kırkbeş dakika, bir saat... Ne olursa olsun bekleyeceklerdi. Aitor yanılmış olamazdı. Değişik yer ve zamanlarda teorisi defalarca ispatlanmıştı.

Yaklaşık 78 dakika geçmişti ki görüntü ağır ağır değişmeye başladı. İzleyiciler bir anda hareketlendi. Şaşkınlık, merak ve heyecan dolu sesler yükseldi. Ağaç şehrin önce konutları, yani yaprakları döküldü. Ardından her bir dalı yavaş yavaş küçülmeye başladı. Bu arada gezegen üzerinde görüntüye giren diğer ağaç şehirler de aynı oranda yok oluyorlardı. Radyoaktif denizin altında kayboluncaya kadar kısalıdılar. Perdedeki görüntü kısalan ağaçla birlikte radyoaktif denize daldı. Gövde kısalıp alçalarak, gezegen yüzeyinde üç büyük anakara ortasında yer alan yarımada'nın yüzeyine kadar ulaştı. Daha sonra yüzeyde gövdenin çapına eşit büyüklükte bir çukur açılarak kayboldu. Yerin yüzlerce metre altına indi. Birkaç bin insanın yaşadığı bir sığmağa ulaştı. Hemen hepsi araştırmacı olan bu insanlar burada hummalı bir çalışma içindeydiler. Hareketler geriye doğru olduğundan ne yaptıkları hakkında net bir fikir elde edilemiyordu. Gösterinin bu noktasında Aitor, TÇA'yı zamanda ileri hareket moduna aldı. İleriye doğru hareketler izlenip, konuşma-

lar dinlenince bu insanların yer altından kurtulmak için çabaladıklarını anladılar. Gezegen atmosferinin tamamen radyoaktif bir denize dönüştüğünü öğrenmişlerdi. En azından güneşi, ayı ve yıldızları görecektir bir yüksekliğe kadar uzanacak ağaç şehirler inşa etmeyi planlıyorlardı. Gezegenin farklı noktalarındaki diğer sığınaklarla sürekli iletişim halinde bilgilerini paylaşıyorlardı. TÇA yeniden zamanda geriye doğru çalışma moduna alındı. Perdeye gezegen yüzeyi yansıdı. Ekrandaki bu sabit görüntü yaklaşık 1 dakika sürdü. Radyoaktif atmosferle kaplı, karanlık ve ölü bir gezegende 1000 yıl geçmişti. Saniyeler ilerledikçe ortamdaki ışık yavaşça artmaya başladı. Atmosfer saydamlaşarak aydınlık gittikçe çoğaldı. Gezegen yüzeyi kahverengi, yeşil, sarı renk tonlarında parlamaya başladı. Aitor, ayrıntıları daha iyi görmek için zaman zaman TÇA'yı durduruyor ve geçici belleğindeki görüntüleri büyütüyordu. Bu görüntülerin birinde, uzak ufukta masmavi su kütlesi üzerinde atmosferdeki hareketlenmenin etkisiyle oluşan dalgacıkları sezilebiliyordu. Su yüzeyinin altında gezinen irili ufaklı balıklar ve üzerinde dolaşan tekneler, kıyıda uzanan ve suda yüzen insanlar göründü. Bir başkasında, böcek araçlara benzeyen çok küçük canlıları, ağaç şehir benzeri fakat gövdeleri kahverengi, dalları yemyeşil yapraklarla ve meyvelerle dolu ağaçları fark ettiler. Karasal bölgelerde bazı yerlerde toplanmış düzenli binalar, uzayan yollar ve bu yollarda hareket halinde taşıtlar belirdi. Fakat bu güzel görüntüler çok uzun sürmedi. Tıpkı tatlı bir rüyanın ortasındaki karabasan gibi sağda solda dev ateş topları parlayıp sönmeye başladı. Bu patlamalar doğanın muhteşem görüntüsünün ekranda belirmesinin hemen ardından

gelen birkaç saniye içinde ortaya çıkmıştı. Panoramik görüntü, gezegeni uzaydan gösterecek şekilde genişledi. Atmosfer üzerinde tıpkı şimşekler gibi yanıp sönen dev patlamalar seçiliyordu. Zamanda geriye doğru gidildiği için bu patlamalar gittikçe azaldı. Odadakiler, yeniden perdeye yansıyan doğa manzaralarını izliyorlardı şimdi. Hepsisi de gördükleri karşısında adeta büyülenmişti. Aydınlık içinde yüzen, hayat dolu bir gezegendi bu. Daha sonra perdeye dev füzeler, savaş uçakları, nükleer bombalar ve bunları harekete geçiren düğmeler, bu düğmelere basan parmaklar yansıdı. Ardından bu silahların geliştirildiği dev üretim merkezleri, araştırma geliştirme laboratuvarları ve silahları daha güçlü hale getirmek için durmaksızın çalışan saygın bilim adamları geldi görüntüye. Sonunda olan olmuş, tüm gezegenin korkunç bir felakete sürüklenmesinin önüne geçilememişti. Toplantı odasındaki katılımcılar bilinçlerini kaybetmiş gibi donuk ifadelerle perdeye bakıyorlardı. Hepsinin boğazında birşeyler düğümlenmişti. Yanıt bekleyen yüzlerce soru vardı kafalarında. Gösteri boyunca birbiri içine geçmiş pek çok duyguyu yoğun biçimde yaşamışlardı. Heyecan, merak, hayranlık, öfke, hayal kırıklığı, terk edilmişlik ve sonunda karşı konulmaz çaresizlik. Trev'in aklında ise tek bir soru vardı şimdi. Emarin'in onu terkettiği günden beri yanıtlayamadığı ve artık bir gezegen kadar büyümüş zor zoru.

“NEDEN?”

Ali Öztürk

(Ankara Fen Liseliler Derneği Bülteni'nin Eylül-Ekim-Kasım 2006 tarihli sayılarından alınmıştır. www.afl.org.tr)

EKİM - 2

İrem Mutlu

EKİM – I I

Ekim, gülerek bana döndü. Keskin görünümlü dişleri ağzını öyle donatmışlar ki, gülümsemesi bile yabani ve saldırgan. Jeray yüzüne daha uygun, yumuşak bir tebessümle bakıyor bana. İşte yine başlıyoruz. Benim hakkımda konuşup bana bakıyorlar. Bu sinir bozucu. Yürürken onlar sürekli ileri doğru baktıklarından ve yol durumu, hava şartları gibi konularla ilgilendiklerinden yolculuk benim için kolaylaşıyor. Bu yüzden bekleme süremizin neredeyse bitmiş olmasına seviyorum. Yaklaşık 10-15 dakika sonra tekrar yola koyulacağız. Hala sırtarak bana baktıkları için kaşlarımı çattım ve; "Ne oldu?" diye sordum.

Jeray başını öne eğerek sırtıttı. Ekim ise umursamamıştı, omuz silkererek önüne döndü. Kendimi toplayarak, onlara bağırıp çağırma hatta yumruk atma isteğimi bastırdım. Bunun yerine sakın çıkmasına gayret ettiğim bir sesle; "Fırtına ne durumda?" diye sordum. Jeray; "Devam ediyor. Ama bekleyemez. Az zamanda yola çıkacağız," diye yanıtladı beni.

Derin bir nefes aldım. Eldivenden geçecek olmak dehşete kapılmama neden olsa da biraz daha burada kalmak tüm sinir sistemimi mahvedecek. Bu yüzden, artık yola çıksak diye umuyorum. Jeray, "Su iç," derken çantamdan matarayı çıkardı. Teklifine itiraz etmedim. Taze ve serin su kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı.

Tekrar yola çıktığımızda Jeray benim yanımda yürüdü.

Ekim ise bizden birkaç metre ilerideydi. O zaman hareketlerinin ne kadar zarif olduğunu fark ettim. İkisi öndeyken pek dikkatimi çekmemişti çünkü sürekli aralarında ne konuştuklarını düşünmüştüm. Şimdi, o ritmik adımlarını atarken ona bakıyorum ve ona olan öfkem bile hafifler gibi oluyor. Duyulmayan, ama eşsiz olduğundan neredeyse emin olduğum bir müzikle beraber hareket ediyor sanki. Ağır adımları, dans eder gibi. Yan gözle baktığımda, Jeray'ın Ekim'e oranla daha mekanik, daha aceleci bir yürüyüşü olduğunu gördüm. Bacakları sonsuz bir döngünün parçası olduklarının bilincinde, görevlerini büyük bir disiplinle, kusursuz olarak yerine getiriyorlar. Oysa Ekim'in hareketlerinde sanatsal, hatta şiirsel bir hava var. Peh, bu yer altı kabusu başıma vurmuş olmalı. Gözlerimi indirip, kendi bacaklarıma baktım. Eğri bögürü iki odun parçası gibiler. Uzun süre yürüdükten sonra, iki saat boyunca oturdum. Bu bacaklarımın hareketini iyice bozdu. Adımlarımdan bazıları sola bazıları sağa kayıyor. Bu açıdan baktığımda bana neden güldüklerini anlayabilirim. Ama bunu anlamak kendimi iyi hissettirmeyecek. Zavallı kompleksinden kurtulmak için Jeray'a Eldiven'e ne zaman ulaşacağımızı sordum.

"Az kaldı. Zaten bunu takacak-sın. Nefes alma için."

Bana cebinden çıkardığı kara renkli bir kutuyu uzattı. Kutuyu açtığımda içinde; pembe renkli, 2-3 santimetrelilik ana gövde ve şeffaf iki koldan oluşan burun filtresini gördüm. Yeni nesillerin solunum sistemi, Dünya'nın değişen atmosferine uygun olarak çalışıyor. Ancak benim için aynı şey geçerli değil.

Ben doğmadan 18, ilk yeni neslin doğumundan ise ancak bir yıl kadar önce, M16'da korkunç bir süpernova patlaması yaşandı. Bu olağan bir yıldız ölümü değildi tabii, bu yüzden bilim adamları önceden göremediler olacakları. Hesaplanamamış ve tahmin edilememiş bir etkisi oldu patlamanın. Çekimsel etkisi ile Arz yörüngesinde 3 yay saniyelik bir değişim yaşandı. Bundan doğan yer sarsıntıları ve volkanik faaliyetlerin bileşiminden oluşan felaket şaşırtıcı derecede ucuz atlatıldı. Ama bu yaşama devam edebilmemiz için yeterli değildi. Yıldızdaki güçlü nükleer reaksiyonlar sonucu oluşan kozmik ışınlar, hayal edilemeyecek bir hızla uzaya yayıldı. Atmosferimize kadar ulaşan bu ışınım, insan vücudunun alışık olduğu oranları bile korumakta zorlanan atmosferi büyük ölçüde değiştirdi. Yeni doğanlar, helyum çekirdekleri ve nötrinoların saldırısına maruz kalan atmosfere uyum sağlamış bir solunum sistemine sahiptiler. Burun deliklerinde bulunan kanallar doğal arıtıcı görevi görürken, ciğerlerine dolan hava, özel bir mekanizma sayesinde iki kez devinerek, oksijenden mümkün olan en yüksek değerde yararlanmalarını sağlıyordu. Bu sayede onlar yaşamlarını devam ettirebildiler ve benim irkim yok oldu. Tabii olanları bu kadar basite indirmek ne kadar doğru olur bilmiyorum. Ama benim gibiler için bunun başlangıcı böyleydi; uzak bir yıldızla beraber "insan"da hayata veda etti... Artık sadece ben varım.

Bu tüneller onlar için hazırlandığından içeride nefes almam oldukça güç. Eldivende ise yoğunluk ve basınçla ilgili bazı ayarlamalar yaptıkları için nefes almam imkansız hale gelecek. Ekim ve Jeray biraz daha sık nefes alıp vermek zorunda kalacaklar, oysa ben bu aptal alet olmadan yaşayamam. Kırgın gözlerle pembe filtreye baktığımı gören Jeray, "Nasıl kullandın biliyorsun?" diye sordu.

"Evet," dedim istemeyerek, "Daha önce de kullanmıştım." Pembe halkayı elimde evirip çevirirken Ekim yavaşladı ve bizim hizamızda yürümeye başladı. Önce aralarında konuştular yine. Sonra Ekim bana dönerek; "Dışarı gece. Ay Tutulması var. Üstelik fırtına da devam ederken, Eldiven geçmek zor olacak," dedi.

Ah, ne kadar şanslıyım böyle. Dünya üzerindeki son insan olmam yetmiyormuş gibi, bu ikisi ile saatlerdir yürüyorum. Ve üstelik korkunç bir fırtına patlak veriyor. Bir de Ay tutulması var. Lanetlenmiş olmalıyım.

Jeray daha sakın bir sesle; "Ama korkman gerek yok. Eldiven güvenli. Artık filtre tak yetecek," dedi.

Başımınla "tamam" dedim ve pembe, halka benzeri şeyi burnuma sokuşturdum. Şeffaf kollar, burnumun iki yanına sarıldı. İğrenç bir duygu olduğunu hatırladım. Yüzümü buruşturarak, tünelin sona erdiği ve Eldivenin başladığı noktaya baktım. Kısa dalga boylarında ışıklandırılmış ve gözümü rahatsız eden, muhtemelen pek çok ayrıntısını göremediğim bir bağlantı bölgesi, tüneli eldivenin girişine bağlıyor. Yine mor ötesi gözlüklerimi takmak zorunda kalacağım anlaşılan. Bundan sonra, eldivenin "aya" kısmından geçeceğiz. Orta büyüklükte bir oda genişliğindeki ayadan sonra ise, ağızdan, üç cam tünele çıkacağız. Hangisini kullanacağımızı henüz bilmiyorum. Zaten aralarında fark olduğunu da sanmıyorum. Pantolonumun arka cebinde taşıdığım gözlükleri çıkarıp taktım. Bu halde, klasik modellerden 2000 Harley kullanan, sanal müzelerdeki atalarım benziyor olmalıyım. Bu gözlüğü benim için tasarlamış olmaları pek de gurur duyulacak bir

durum değil. Yine de kör bir şekilde, Jeray'a, daha da kötüsü Ekim'e muhtaç olarak yürümek zorunda kalmamdan daha iyi olduğunu itiraf etmeliyim.

Bağlantı bölgesi diğerlerine göre çok daha uzun olmasına rağmen kısa sürede içinden geçmeyi başardık. Eldiven ayağına girdiğimizde kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Kulaklarımdaki uğultuya okyanus dibindeki akıntılar neden oluyor sanırım. Bir de basınç. Korku, alyuvarlarım ve akyuvarlarım kadar normal bir şeymiş gibi damarlarımda pompalanıyor ve tüm vücuduma yayılıyor. Titriyorum da. Ekim ilk kez beni aşağılamaktan vazgeçti. Bakışları endişeli. Jeray sırt çantasının dibinden çıkardığı metal bir tabakayı yüzüme kapadı. Bir an beni boğmaya çalıştığını düşündüm.

"Korkma. Maske kolaylaştıracak, derin nefes alma sadece. Oldu?" dedi gülümseyerek.

"Tamam," diye yanıtlamaya çalıştım onu, ama maske yüzünden sadece bir homurtu çıkarabildim. Ekim güçlü eliyle kolumu kavradı. Jeray da bu sırada sol bacağıma, ne işe yaradığını anlayamadığım bir alet bağladı. Üçümüz de bir an birbirimize baktık. İlk kez kendimi onlara yakın hissettim. Sonra Ağızdan dışarı çıktık.

İlk anda kendimi bir boşlukta sandım. İki saniye sonra, soldaki cam tüneldeydik. Başımın bir karpuz gibi şiştiğini duyumsadım. Gözlerim yuvalarından uğrayacaktı sanki. Dehşet içinde cam duvardaki yansıma baktım; burnumdan fırlamış şeffaf kollar, gözlerimde yüzyıllar öncesine ait kara gözlükler ve ağızdan boynuma kadar uzanan metal maskem öyle tuhaf ki, bir de kocaman açılmış gözlerimi ve titreşen parmaklarımı katarsak inanılmaz derecede komik görünüyor. Hava farklı elementlerle düzenlenmiş olduğundan yer çekimi oranı da değişmiş, bu yüzden attığım her adımda 4-5 santimetre yukarıya sıçırıyorum. Ekim'in güçlü parmakları her seferinde beni aşağı doğru çekiyor. Bu hoş bir deneyim aslında. Tünelin sonunda uzunca bir süre kusakmış gibi hissedecek olsam da bu, yaşadıklarımın ilginç olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Kolum da şimdiden çürüdü. Ama önemli değil. İlk 20 metreyi aştık sayılır. Epey yavaş ilerliyoruz. Deliler, hızlı hızlı nefes alıp veriyorlar.

Okyanusun dibinde olmak öyle tuhaf ki, aynı anda hem kalbim hem de zihnim demir bir çekiçe dövülüyormuş gibi hissediyorum. Cam tavandan dışarıya göz attıysam da pek bir şey göremedim. Eğer gece olmasaydı (ve üstelik Ay tutulması da) dahi, hastalıklı Güneş ışınlarının bu kadar derine ulaşması imkansız olurdu. Yine de belli belirsiz, hareketli cisimler seçebiliyorum. Bunlar yosunlar belki. Balıklar genelde daha yukarıda yaşıyor. Hem zaten okyanusta fazla balık da kalmadı. Hala çıkarmadığım gözlüklerim nedeni ile görüş mesafesini tam ayarlayamıyorum, sol gözümün üzerinde, gözlüğün çerçevesinin biraz altında, optik derinlik sayacım çıldırmış gibi kırmızı ve sarı rakamlar sıralıyor bana. Bu koşullar altında emin olamasam da, tahminen 30 metre yukarıda, ışıklı bir şey var? Şimdiye kadar hiç deniz anası görmedim ben. Denize hayran biri olduğumu söyleyemem. Bir iki yunus görmüştüm, akvaryumlarda beslenen türden balıklar da gördüm. Oysa şimdi, o muhteşem, fosforlu ve dev yaratıklardan biri bize doğru yaklaşıyor. (Muhteşem ve fosforlu olduklarını Dezen'den öğrendim. Merkez'de kaldığım süre boyunca bana, okyanus ve su canlıları hakkında hikayeler anlattı.)

Merakla, yerden 5 santim yükselmiş, gözlerimi açmış denizanasını görmeyi bekliyorum. Bu sırada önüme bakmadan

attığım bir adım yüzünden Ekim'e çarptım. İki metreyi aşan boyuyla, çelik gibi güçlü bedenine çarptığımda büyük bir sarsıntı yaşadım. Eldiven'den geçerken insan vücudu pelteye dönüyor, basıncın yüksekliği ve benim basit bir ölümlü olmam durumu daha da kötüleştiriyor. Ona çarpmamla ise içimdeki tüm organlar titreşti. Ya kusacağımı, ya bayılacağımı, ya da ikisini aynı anda yapıp, beyin kanamasından öleceğimi sandım! Ama kısa sürede normale döndüm (iyileşmedim tabii). Bu kez panik sardı içimi. Ekim kaşlarını çatmış, somurtkan yüzü daha da vahşi bir görünüme bürün-

müştü. Koyu mavi, neredeyse lacivert gözleri ciddi bir ifade ile yaklaşmakta olan denizanasına kilitlenmişti. Aynı durum Jeray için de geçerli. Birden yaklaşmakta olanın başka bir şey olduğunu kavradım. Beni bulmuşlardı! Bu mümkün müydü? Koskoca Atlas Okyanusu'nun dibinde bulabilirler miydi beni?

İrem Mutlu

(www.kayipdunya.com sitesinden alınmıştır.)

SAVAŞ - 2

Mert Süğlün

SAVAŞ - I I

Belki saniyeler geçmişti... Belki dakikalar... Belki saatler... Belki günler... Belki haftalar... Belki yıllar...

Tek sahip olduğum bu beyazlık... Güzel, rahat, huzur verici bir beyazlık.

Geniş, loş ışıklarla aydınlatılmış bir oda. Etraf elektronik cihazlar, kontrol masaları ve ekranlarla döşenmişti. Yüksek tavanlı odanın zemini yetmemiş, duvarlara yerleştirilmiş, demir iskeletli asma katlara ve balkonlara da konulmuş kontrol masalarından. Asma katlar ve balkonlar ince demir merdivenlerle birbirine bağlanmıştı.

Odanın içindeki yüzlerce ekranın ışığı, aydınlatmalardan daha çok ışık veriyordu etrafa.

Her ekranın başında üniformalı bir operatör oturuyordu. Büyük bir ciddiyet ve dikkatle çalışıyorlardı; devamlı etrafta koşuşturan, biraz daha farklı üniformalı kişilerse sadece kendilerinin bildiği işlerle uğraşıyorlardı.

Merkezdeki en önemli kural gizlilikti. Kimse yaptığı işten başkasına bahsetmezdi... Esasında, bahsedemezdi; çünkü yasaktı. Operatörlerin yakınlık derecesi ne olursa olsun, işlemlerinden konuşmazlardı. Merkezde çalışanlar birbirlerinin en gizli sırlarını bile bilirdi, samimiyet ve arkadaşlık had safhadaydı; ama kimin ne iş yaptığı, operasyonlar hakkında ne bildiği, asla bilinmezdi. Operasyon zamanı bütün hayat unutulur ve işe konsantre olunurdu.

En ufak sızıntıyı bile özel ajanlar anında fark ederdi. Güvenlik kodunu kıranlar, hemen işten el çektiler ve şehire, pasif hayata yollanırdı. Bu yüzden hiç kimse diğerinin ne yaptığı ile ilgilenmezdi. Birisi anlatsa bile, diğeri öğrenmemek için elinden geleni yapardı.

Odanın tek çıkışı olan büyük hidrolik kapının önünde, sert görünümlü ve tepeden tırnağa silahlı iki nöbetçi bekliyordu. Nöbetçiler dışarıdan gelecek bir tehlikeye karşı orada bulunmuyordu. Dışarıdan gelen bir gücün o kapıya ulaşması mümkün değildi zaten. Ulaşacak kişi, böyle bir güç ve becerideyse, zaten un ufak ederdi her şekilde o iki nöbetçiyi.

Nöbetçiler, içeridekileri denetlemek için oradaydı. Ama neyi denetlediklerini kimse bilmiyordu. Büyük ihtimalle nöbetçilerde bilmiyordu neden orada olduklarını. Tek yaptıkları,

kasılarak, çok önemli bir iş yapıyormuş gibi görünmekti.

Kontrol odasının ortasında, havaya yansıtılmış dev bir görüntü vardı. Holografik görüntüyü oda içindeki herkes rahatlıkla görebiliyordu, ama operatörlerden hiçbirini başını kaldırmıyordu bile. Holografik ekranda her zaman en öncelikli işlemin görüntüsü mevcut olurdu. O sırada, birisinin vücut fonksiyonlarının son verilerini gösteriyordu, an ve an olan değişiklikler hemen ekrana yansıtıyordu.

Ekranın hemen karşısında, kumanda merkezi olduğu belli olan büyük bir kontrol masası vardı. Üç kişilik bir ekip mütemadiyen iç haberleşmeden emirler veriyor ve kendi önerindeki ekrandan veri akışını takip ediyorlar, yeni verileri giriyorlardı. Biraz daha arkada kalan büyük ve etrafı küçük ekranlar ve kumanda panelleri ile dolu rahat görünümlü koltukta, üniformasından subay olduğu belli birisi oturmuş, olayları sessizce ama endişeli bir ifade ile izliyordu.

Odanın içinde mekanik bir ses beklenen uyarıyı yaptı. "Hücre 961'deki uyandırma işlemi başladı..." kumandan huzursuz bir biçimde koltuğunda yerleşti. Her şeyin düzgün işlediğini görmek için, verileri kendi önündeki bilgisayardan bir daha kontrol etti.

Beyazlık... Sınırsız beyazlık... Gerçek özgürlük... Burada, beni kendisine çeken yer çekimi yok... Üzerinde durulacak bir yer yok. Gözlerim yok... Görülecek bir şey yok. Kulaklarım yok... Duyulacak bir şey yok. Tenim yok... Hissedilecek bir şey yok. Dilim yok... Tadılacak bir şey yok. Burnum yok... Koklanacak bir şey yok. Bir vücudum yok... Kaplanacak bir boşluk yok. Burada hiçbir sınır, limit, engel, kaygı, his, düşünce, iletişim yok... Kendimi bile tanımlayamıyorum... İşte serbestlik bu... gerçek özgürlük bu.

Kumanda merkezinden hareket emri geleli yaklaşık dört saat olmuştu. Komutan emin olmak için iki kere teyid ettirmişti. Emir kesin ve doğrudu.

"Hücre 961'deki mahkumu, güvenli bir biçimde eğitim merkezine ulaştırın."

Özetle bu söyleniyordu bu emirde ve bu cümleyi, gerekli operasyon ekibini hazırlaması için görevli subaya söylediğinde, yüzbaşının yüzünün aldığı renk hiç sağlıklı değildi.

Eğitimli askerlerin korkudan kireç rengi kesilmesi hoş değildi. Hele daha yüksek rütbeli bir subayın karşısında. Eskiden olmazdı böyle şeyler.

Komutan düşüncelerinden sıyılıp etrafına bakındı. İçinde bulundukları zırhlı taşıyıcı, engebeli arazide son hız, sallanarak yol alıyordu. Komutan gençliğince böyle çok yolculuk yapmıştı. O zamanlar midesi hiç bulanmazdı, hatta sürücü ne kadar hızlı giderse o kadar hoşuna giderdi. Ama şimdi bulanıyordu, sürücüye yavaşlaması için emir vermeyi düşünüyordu yola çıktıklarından beri. Fakat, içten içe aracı yavaşlatmanın bir işe yaramayacağını biliyordu. Midesinin korkudan bulandığını biliyordu. Sonunda böyle hareketli yolculuklar için yaşlandığıda karar kıldı ve bir an evvel bitirmeye karar verdi. İç haberleşmeden, sürücüye daha da hızlanması için emir verdi.

Aracın içindeki diğer askerlere baktı. Aracın anî hız arttırmasıyla, yerlerinde ileri geri oynadılar. Kim olduklarını bilmiyordu, asla da bilemeyecekti. Tam korumalı savaş kıyafeti giymiş komandolar, özel-ajanlar, savaş makineleri. Sosyal hayattan kopmamaları için kimlikleri gizli tutulan, ordunun göz bebekleri.

“Kurşun askerler...” diye mırıldandı komutan.

“Peh!” dedi daha yüksek bir sesle. Askerler tepki bile vermediler, hepsi maskeleri ardındaki gözlerini belirsiz bir noktaya dikmiş, kaskatı duruyorlardı aracın içinde. Nefes alıp verirken inip çıkan göğüs kafeslerine dikkat etmese, canlı olduklarından bile şüphe edecekti. Son teknoloji ile üretilmiş zırhlı üniformaları ile bir insandan çok kuklaya benziyorlardı.

“Sosyal hayattan kopmamaları içinmiş...” dedi fısıldayarak.

Uzun zamandır aktif göreve çıkmamıştı. Unutmuştu aktif görevden neden affını istediğini. Ama şimdi bu askerleri görünce yeniden hatırladı. Sıkılmıştı, düşünmeyen, hissetmeyen, makinalaşmış tekdüze hareket eden askerlerden. Eski kafalıydı belki; ama eski günleri özlüyordu. Belki de korkmasına gerek yoktu. 961 gerekliydi bu dünyaya. Bulan-tısının geçtiğini fark etti. Galiba hız iyi gelmişti.

O kadar serbestim ki, kendimi bile kaybettim...
Gerçekten en zor yol buymuş...
Kendini bulmak...
Ama esas mesele, tanımakmış...
Ben kendimi bulduğumu zannediyordum...
Özgürlüğe hazır olduğumu...
İşte burdayım.
Ama, ben nerede?

Yeniden, hapsedilmeliyim... Sınırlarım olmalı... Kendimi bulmalıyım... Kendimi tanımalıyım... BURADAN ÇIKMALIYIM!

Kumanda merkezinde, ana ekranda birden bütün veriler en dibe dayandı. Alarm durumuna geçildi. Loş beyaz ışık, rahatsız edici bir kırmızıya dönüştü. Zaten canla başla çalışan operatörler daha da hızlandı. Mekanik ses oda içinde

yeniden yankılandı “Hücre 961’in uyandırma işlemi, son aşamada. Uyanma süresi... Otuz dakika ile yüz seksen dakika arası...”

Kumandan, yavaşça ayağa kalktı. İç haberleşme tertibatını kullanmaktansa, biraz öne eğilip, önünde çalışan yüksek rütbeli operatöre “Özel birlik ne durumda?” diye sordu. Operatör kendisine direk yöneltilen bu soruyu hiç beklemiyordu. Telaşlandı, birkaç yanlış düğmeye bastıktan sonra istediği veriyi aldı. İç konuşma tuşuna bastı. Sonra ürkekçe elini geri çekti. Yavaşça başını geri kumandana doğru çevirip cevap verdi, “On dakika içinde oradalar, efendim.”. Kumandanın hafif gülen yüzünü görünce çok şaşırdı ve alelacele başını çevirip, çalışıyormuş gibi bir şeyler yapmaya başladı.

Operatör kızın, yüzünün kızardığını gören kumandanın, gülümsemesi daha da arttı. “Teşekkürler, kızım.” dedi yüksek bir sesle. Diğer operatörler birbirlerine bakıp kıkırdediler.

Komutan yavaşça arkasına yaslandı. Emrindekiler hala onun bu samimi tavırlarına alışmışlardı. Ama bu kıkırdeme iyiye işaretti.

Hatırlamalıyım...
Yerçekimini...
Renkleri...
Sesleri...
Hisleri...
Tadları...
Kokuları...
Nedir bunlar? Neden varlar?
Yeniden yaşamalıyım bunları...
Yeniden istemeliyim...
Yeniden elde edemeliyim...

Beş kişilik, özel tim boş koridorda ellerinde yüksek kalibreli silahları, tam donanımlı savaş kıyafetleri ve taktikleri ile her noktayı güvene alarak ilerliyordu. Hapishanenin metal zemininde postallarından çıkan sesler yankılanıyordu.

Tim gelmeden önce gardiyanlara, hapishaneyi boşaltmaları emredilmişti. Özel tim zırhlı araçlarından inerken, gardiyanların ve görevlilerin hepsi bahçede sıkıntılı bir bekleyiş içindeydiler. Topu topu yirmi iki kişi vardı avluda.

“Zaten, bütün mahkumların uyuduğu bir hapishanede, gardiyana neden gerek vardı ki?” diye sormuştu komutan pek çok kereler, cevap her zaman hazır: “Dışarıdakileri uzak tutmak için.”. Bu cevabı asla anlayamamıştı. Ama birazdan anlayacağını biliyordu.

Özel tim bir kapının önünde durdu ve önünde mevzilendiler. Komutan uzakta, koridorun başında durduğu mesafeden kapının üzerinde 961 yazdığını görebiliyordu. Uzun koridorda, sağlı sollu her beş metrede bir kapı vardı, her kapının üzerinde bir rakam yazıyordu. Komutan ilk defa hapishane-nin içine girmişti. Kapılara bakıp “Acaba kaç tanesini uyutabildik?” diye sordu kendi kendine.

Timin patlayıcı uzmanı, seri hareketlerle, kapı üzerine bir düzenek kurdu. Hemen, hepsi birden, geri çekildiler. Gürültü ile kapının etrafında ince şerit halinde bir patlama oldu. Askerlerden bir tanesi hızla kapıya koşu ve sert bir tekme ile kapıyı yerinden söktü, diğeri usta bir takla ile odaya girdi, komutan içeride ne yaptığını göremiyordu ama olumlu bir işaret vermiş olacak ki, diğer askerler de içeri girdiler.

Biraz sonra bir tanesi dışarı çıkarak başı ile komutana girmesini işaret etti ve kapı önünde esas duruşa geçti. Komutan içeri gereken “Odada subay var.” diye bağırdı.

Komutan içeri adımın atar atmaz, oda içindeki rahatsız edici aydınlığı fark etti. Işık dışarıya bu kadar çok sızmiyordu; ama odanın içi çok parlaktı. Odanın içindeki ışık kaynağı, duvarlar, yer ve tavandı. Kare şeklinde kocaman bir lamba gibi tasarlanmıştı hücre. Beyaz parlak bir hücre.

İçerideki askerlerden ikisi odanın kapısının iki köşesinde mevzilenmişti. Tüfekleri omuzlarında, oda içindeki mahkuma nişan almışlardı. Komutan içeriye girince ikisi de hazır ola geçti. Diğer iki askerde mahkumun yanında duruyordu. Komutanı görünce onlarda hazır ola geçtiler. “Ne gerek var bu kadar seremoniye?” diye düşündü komutan.

Mahkum ise odanın kapıya en uzak duvarında, yerde oturuyordu. Dizlerini göğsüne yaklaştırmış, kafasını dizlerine dayamış kolları ile de kafasını örtmüştü, saçları yıllardır dokunulmamışçasına uzamış ve dağılmıştı. Üzerinde gri renkli iki parça hapisane üniforması vardı, siyah renkte 961 yazıyordu, gömleğinde ve pantolonunda. Mahkum yıllardır hiç kıpırdamamış gibi duruyordu.

Mahkumun yanında duran asker, ona doğru sertçe “Odada subay var, asker!” diye bağırdı. Mahkum tepki vermedi, nefes alışından uyuduğu belliydi. Komutan bir şey söylemek için ağzını açtı, ama sonra vazgeçti. Kapıya göre sağ duvara doğru yürüdü ve beklemeye başladı.

Biraz önce konuşan asker, silahın kaldırdı, yeniden “Odada, subay var asker” diye bağırdı ve tüfeğinin dipçığı ile hızla mahkumun kafasına vurdu.

Ben neden buradayım?

Çıkış nerede?

Buraya nasıl geldim?

Çıkış nerede?

Ben kimim?

Çıkış nerede?

Bu kadar ağır bir şey nasıl bu kadar hızlı hareket edebilir?

Çıkış nerede?

Siyah nedir?

Çıkış nedir?

Çıkış, siyahtır...

Kafasına yediği darbenin etkisi ile diğer askerlerin ayakları dibine bir kukla düşen mahkum, hala baygındı. Kafasında yeni açılan yarık hızla kanıyordu. Mahkumun kafasına vuran asker tüfeği omuzun dayadı ve mahkuma doğru nişan aldı. Yeniden “Odada subay var, asker!” diye bağırdı ve elini

tetiğe götürdü. Diğer asker, bir adım geri uzaklaştı ve oda silahını hazırladı. Diğer iki asker hazır olda bekliyorlardı. Dışarıdaki asker de kapıdaydı hala.

Tüfeği omuzunda olan askerden acayip sesler gelme başladı. Yanındaki asker kafasını kaldırıp ona baktı. Maskesinin altında yüz ifadesi belli olmuyordu ama şaşkın olduğu belliydi.

Bir anda tüfeği omuzunda dayalı askerin kafasından cılk bir ses duyuldu. Miğferinin ve maskesinin açık yerlerinden et parçaları ve kan fışkırdı etrafa. Üstü başı biraz önce mahkumun başına vuran arkadaşının beyin parçalarına bulanmış asker korku içinde geriye bir adım attı.

Biraz önce ayakları dibinde baygın, hatta belkide aldığı sert darbe yüzünden ölü yatan, mahkum hızla ayağa fırladı ve dehşet içindeki askerin üzerine atıldı, becerikli bir hamle ile askerin elindeki tüfeği kaptı. Sonra şaşkınlık içindeki askeri kolundan yakalayıp, önüne siper yaptı.

Mahkum ve hazır oldaki iki asker aynı anda ateşe başladılar. İki asker kendi arkadaşlarını vururken mahkum bütün şarjörünü iki askerin üzerine boşalttı. Askerlerin kevlar kıyafetleri ilk bir kaç mermiyi durduysada, bir süre sonra yüksek kalibreli silaha yenik düştüler.

Kafası patlayan asker daha yere yığılmadan, diğer üç asker de ölmüştü. Kapı önünde bekleyen asker panik içinde içeriye daldı. Mahkum kendi cüssesinden beklenmeyecek bir güç ile önüne siper ettiği askeri içeri girenin üzerine fırlattı. Asker rahatça savuşturdu üzerine atılan cesedi, ama bu hareket ona çok değerli olan zamanını kaybettirdi.

Cesedi fırlatır fırlatmaz harekete geçen mahkum, ileri doğru atıldı. Askeri bileğinden yakaladı. Hareketi tahmin eden asker bileğini kurtarmak için kontra bir harekete başladı ama mahkum onun düşündüğünün tam tersini yaptı ve ters yöne bükte bileği, asker kendi gücüyle kendi bileğini kırmış oldu.

Askerin kullanılmaz halde olan bileği artık tüfeğini tutamıyordu. Tüfeği yere düşerken hiç tepki vermeden öteki eli ile tabancasını çıkartıp mahkuma yöneltti ve ateşe başladı.

Daha ilk kurşun çıkmadan mahkum askerin arkasına dolanmıştı. Dizini askerin sırtına dayadı, bütün gücü ile askeri diziyle ileri iterken, iki eliyle çenesini yakaladı ve kendine doğru çekti. Hoş olmayan bir çatırtı ile askerin omurgası kırıldı. Asker yere düşerken tabancası ile hala ateş ediyordu.

Mahkum nefes nefese kalmıştı. Eğildi, dizlerini tuttu ve kısa bir süre soluklandı. Sonra bir şey hatırlamış gibi alelacele kendisine geldi ve odanın bir köşesinde sakince bekleyen komutan ile göz göze gelip, hazır ola geçti, sert bir selam çaktı.

Bu kısa süre boyunca komutan hiç istifini bozmamıştı. Elleri arkada tepkisiz bir yüzle olan biteni izlemişti. Mahkumun selamını görünce yüzünde bir gülümseme belirdi, yavaş ve rahat hareketlerle o da selam verdi ve “Asker, rahat.” emrini verdi, mahkum rahata geçti.

Komutan askerin omuzunu samimi bir şekilde kavradı. “Çok zaman oldu.” dedi ve daha da gülerek ekledi “Nasıl-sın?”, asker tepkisiz bir biçimde cevap verdi “Karnım aç, efendim.” Komutan güldü ve elini mahkumun omuzuna attı. “Haklısın. Gel gidip beraber bir şeyler yiyelim.” dedi ve ikisi yavaş adımlarla hücreden dışarıya çıktılar.

İkisi uzaklaşınca hücrenin parlaklığı yok oldu ve karanlığa gömüldü. İçerideki özel tim elemanlarının kanlı cesetlerini koridordan gelen ışık belli belirsiz aydınlatıyordu.

Operasyon odasında alarm durumu geçmişti. Operatörler eski rutin çalışmalarına geri dönmüşlerdi. Holografik ekranda bir madenin izometrik görüntüleri vardı. Kumandan ise kendi önündeki monitörler ile ilgiliydi. Endişeli bir yüz ile holografik ekranda, biraz önceki görüntüyü inceliyordu. Mahkum 961'in hayat fonksiyonları.

Mahkum hücreyi terk ettiği için yeni veriler ulaşmıyordu eline; ama elde ettiği veriler ilgisini çekmişti. Yeni bilgilerle ilgili pek çok soru vardı kafasında. Mahkum uyandığı anda bütün veriler sıfıra inmişti. Yani mahkum başarı ile uyandırılmamıştı ve görev başırlanamamış, mahkum kaybedilmişti; ama hareket sensörleri hücredeki hareketleri seziyordu. Mahkumun acımasız ama aynı derecede estetik hareketlerini bir bir kaydetmişlerdi ve sonra mahkumun hayat fonksiyonları geri gelmişti.

Kumandan panikle operatör kızlara ne olduğunu sormuştu. Kızlar ise bir arıza olabileceğini söyleyip, umursamazca işlerine devam etmişlerdi. Ama Kumandan arıza olmadığından emindi, her şey çalışıyordu. Uyandırma işlemide başarısız olmuşlardı, ama mahkum hayattaydı, hem de gayet aktifti. Ölçümlere göre, derin uyku öncesi rehabilitasyona bile ihtiyacı yok gibiydi.

Komutan usulca arkasına yaslandı. “Biz onu uyandırmadık, o kendi kendine uyandı. Peki ne zaman uyanacağını nereden biliyordu?”, aniden önündeki kontrol panelinde kırmızı bir ışık yandı ve kulak tırmalayıcı uyarı sesini duydu. Biraz ilerisindeki kumanda panelinde oturan operatör kızlar da rahatsız oldular. Kumandan seri ama sakın bir şekilde, yeni gelen acil mesajı aldı. En acil ve öncelik gerektiren kanaldan gelen yeni bir emirdir bu. Operatör kızlar usulca ve yan gözle kumandanı izliyordu. Akıllarında tek bir soru vardı “Nedir bu kadar önemli olan görev?”

Kumandan, önündeki küçük ekranında beliren veri ve emirleri okudu. Bir kollektif tarım çiftliğindeki uygulama hataları ile ilgili bir uyarı. Çok önemsiz, hatta merkezdekileri ilgilendirmeyen bir görevdi bu. Kumandan sakince ve hiç konuşmadan, gerekli işlemleri yapmaya başladı, işe bakacak olan operatörlerin önündeki bilgisayarda, yapmaları gereken işlemler belirdi ve işler yürümeye devam etti. Kumandan mesajı almıştı. “Çok düşünme. İşine bak...”, zaten yıllardır bunu yapıyordu. İşine bakıyordu.

Mahkum uzun ve sıkıcı bir yolculuktan sonra kendisine tanıdık ama bir o kadar da yabancı gelen bir askeri üsse gelmişti. Onu taşıyan zırhlı araç üssün içine kadar girmiş. Özel bir asansör ile yer altındaki güvenli bölgeye inmişti. Yol boyunca

ca mahkum sessiz kalmıştı, komutanının anlattıklarını dinler gibi yapıyordu. Pek bir şey anlatmamıştı komutan, sadece eski günleri ne kadar çok özeldiğinden ve yeni olan her şeyin ne kadar kötü olduğundan bahsetmişti.

Hatırladığından çok daha yaşlıydı komutanı, ama hayal ile gerçeği pek kolay ayırt edemiyordu, beyazlığın içinde ne kadar kaldığını, neleri hayal ettiğini, nelerin gerçek olduğunu kestiremiyordu. Pek kestirmekte istemiyordu. Sanki bütün gece süren uzun bir rüyadan uyanmış gibiydi. Sabah uyandığında, rüya gördüğünü bilen, ama ne gördüğünü hatırlayamayan bir çocuk gibiydi. Gördüğünün rüya mı, kabus mu olduğunu bile ayırt edemeyen bir çocuk gibi.

Komutanı dinlenmesi gerektiğini söyleyip, ondan ayrılmıştı. Giderken yakında brifinge çağrılacağını ve hazırlanması gerektiğini eklemeyi neredeyse unutuyordu. Belli etmemeye çalışıyordu ama, komutanı onu gördüğüne sevinmiş gibiydi. Sanki uzun yıllardır mahrum olduğu, bir heyecanı yakalamıştı, bu yaşlı asker.

Mahkum ona tahsis edilen odaya girdi. Bir odadan çok hücreyi andırıyordu. Gri rengin hakim olduğu duvarlara ustaca gizlenmiş pastel renkli ışık kaynaklarının aydınlattığı, tek kişilik, kullanımı kolay bir oda. Odanın en aydınlık köşesine yöneldi mahkum. Lavabonun önünde durup, ellerini uzattı ve akan soğuk su ile yüzünü yıkadı. Kendisini çok yorgun hissediyordu. Uzunca aynaya baktı. Sakalları ve karmakarışık saçlarından yüzü belli bile olmuyordu, sadece koyu mavi gözlerinden tanıyabilirdi onu önceden tanıyan birisi.

Aynayı açtı içinden traş malzemelerini çıkarttı, önce sakallarını, sonra saçlarını, alışkın olduğu, askeri stilde kesti. Odanın duvarı gibi görünen bir paneli açıp, duşun altına girdi. Ilık su üzerinden akarken, hissettiği hantallığı ve yorgunluğu da götürdü. Daha sağlıklı düşünmeye başlamıştı. Rahat değildi bu odada. Rahat etmesi ve konforlu olması için hazırlanmıştı, hiç bir eksiği yoktu, ama o kardeşleri ile beraber uyuduğu, beraber yediği, beraber güldüğü koşu hatırlıyordu, rahat kelimesi geçtiğinde kafasından.

Duştan çıkıp kurulandı. Yatağı üzerine bırakılmış kıyafetlere baktı, ordu malı iç çamaşırlar vardı, askerlerden başkasına verilmezdi bunlar; çünkü özeldi. Nanotek kullanılarak dikilmişlerdi (1). İplikler içinde uçan mikroskobik makinalar, askerlere ve komutanlara pek çok avantaj sağlardı. Çamaşırları giyerken, şefkatli bir el teninde dolaşıyormuş gibi hissetti. Vücudu mikroskobik makinelerle hemen uyum gösterdi, özlemişti bu sıcak hissi. Yine, buraya geldiğinden beri hissettiği, o tanıdık; ama yabancı duyguyu hissetti.

Sonra, yeni mahkum üniformasını giydi. Daha güzel bir kumaştan yapılmış daha kaliteli üniformaydı, ama yine alelade bir üniformaydı. Rengi daha koyu bir griydi. Yine üzerinde 961 yazıyordu. Hala bir asker değildi, basit bir mahkumdur.

Sakince giyindi. Yatağın altından postalları çıkarttı. Sıkıca bağladı. Çıkmaya hazırlanırken, durdu. Aynanın önüne gitti ve kendisine bir daha baktı. Traş olduktan sonra beyaz teni iyice belirginleşmişti. Keskin yüz hatları da ortaya çıkmıştı.

Sağ gözü üzerindeki derin yara izi üzerinde elini gezdirdi, izi başının sağ yanına kadar takip etti, saçları uzunken belli olmuyordu bu iz.

Yüzündeki yara izi ile birleşen başının sağ yanındaki iz, bir yara izinden çok, operasyon izine benziyordu. Simsiyah saçlarının arasından beyaz renkli çizgiler gibi parlıyordu. Alnının diğer tarafında, yeni açılmış yara kapanmış, kabuk tutmuştu bile. Acaba bundan nasıl bir iz kalacaktı? Dalgın bir şekilde bir süre kendisine baktı, sonra odadan çıktı.

Çok iyi biliyordu buraları. Etraf değişmişti ama yollar, koridorlar aynıydı. Hiç zorlanmadan yemekhaneyi buldu. Otomatik servis makinesinden yemeğini aldı ve her zaman oturduğu yere oturdu. Bir süre sonra ona katılacak olan kardeşlerini beklemeye başladı.

Çok geçmeden, disiplinli bir sıra ile, kalabalık bir grup yemekhaneye girdi. Yürürken çıkarttıkları ses dışında hiç ses çıkmıyordu gruptan. Sanki içeriye dev bir yılan girmişti, pullarının sürtünmesinden çıkan sestense başka bir ses çıkartmadan ilerliyordu. Mahkum başını kaldırıp gelenlere baktı.

Askerler gelmişti. Kardeşleri değil, başka, yeni askerler... Onlarda, daha önce kendisinin ve kardeşlerinin yaptığı gibi sıra ile yemeklerini alıp yerlerine oturuyorlardı. En fazla on beş yaşındaydılar, aynı onun ve kardeşlerinin ilk göreve atıldığı yaşta. Bu askerler farklıydı, aralarında kızlar da vardı.

Askerler ikili gruplar halinde oturuyorlardı. bir kız bir erkek. Onun oturduğu masada oturması gereken takım gelip masanın başında durdu, takım komutanı, gözleri ile verdiği emirle takımı başka bir masaya gönderdi. Mahkum masasında tek başına kaldı.

Gözleri ile bu yeni jenerasyon askerleri incelemeye başladı. Beyazlıktan çıktığında onlardan bir kaçıyla karşılaşmıştı, kısa ve incelemeden yoksun bir karşılaşmaydı. Aktif operasyon tecrübeleri olmadığı belliydi, yoksa tam silahlı ve ekipmanlı beş özel-ajanla baş edemezdi. Şimdi daha iyi inceleyecek fırsatı bulmuştu.

İkili dağılıma bir anlam verememişti. Onun birliğinde hiç kız yoktu. “Kızlar aklınızı çeler, kimyanızı bozar.” derdi komutanları. Haklıydılar. Savaş alanında, zorluktan başka bir şey değildi kadınlar. “Kadınlar barış zamanı gereklidir.” Komutanın sözleri yine kulaklarında çınladı.

Ne değişmişti peki? Ne arıyordu bu kızlar burada?

Askerleri incelemeye devam etti. Hepsi rahatsız edici derecede birbirlerine benziyordu. Klon olmadıkları belliydi. O zaman genetik mühendislik. Aynı genetik havuzdan çıkmış benzer türler. Aynı yeteneklere ve aynı zayıflıklara sahip programlanmış bireyler. Başını sağa sola salladı. “Kurşun askerler” diye düşündü. Şimdi daha iyi anlamıştı nasıl o kadar çabuk alt ettiğini hücredeki askerleri.

Sonra bir şey hatırlamış gibi başını kaldırdı ve etrafına baktı. Bütün askerler çiftti. Bir kız bir erkek. Onları böyle eğiti-

yor olmalıydılar. Birey değil, çift... Hayat arkadaşları... Sonra hücredeki beş askeri hatırladı. Hızla yemekhaneyi taradı gözleri ve aradığını buldu.

Gözlerini kendisine dikmiş, nefret ile ona bakan yalnız bir asker, bir erkek... Etkisiz hale getirdiklerinden bir tanesi onun eşi olmalıydı. Yalnız askerin kızgınlığını rahatlıkla hissedebiliyordu. “Aptalca bir şey yapma genç adam.” dedi içinden, genç askere doğru.

Komutan sakince brifing odasına girdi, kumandan ve üç operatör kız brifing odasının uzun masasında oturmuş, duvardaki büyük ekrandan yemekhaneyi seyreliyordu. Kumandan, komutanı görünce hafifçe koltuğunda doğrulup başı ile selam verdi, operatörler ise ayağa kalkıp askeri biçimde selamladılar komutanı. Komutan ilgilenmedi bu selamlarla. Koltuklardan birisine oturup, kolunun altındaki dosyayı kumandana uzattı.

Kumandan gülererek aldı pembe kartondan dosyayı “Demek bunları hâlâ kullananlar var.” dedi. Komutan espiye bir tepki vermeyince, kumandan sakince dosyayı açtı. Dosyanın içi eski görev evrakları ve resimler ile doluydu. Bir kısım etrafa saçıldı. Kumandan resimleri karıştırıp, bir tanesini aldı. Mahkumun hücreye götürülüş anında çekilmiş bir fotoğrafı. Önce resime, sonra ekrandaki mahkuma baktı. Operatör kızdan mahkuma zoom yapmasını istedi. Gözlerine inamadı. Fotoğraftaki halinden bir gün bile yaşlanmamıştı.

Kumandanın yüzündeki “Nasıl olur?” ifadesini gören komutan gülererek söze başladı. “Kutu’nun ne olduğunu hiçbirimiz bilmiyoruz. Neler oluyor onun içindekilere onu da bilemiyoruz.” dedi. Kumandan evet anlamında başını salladı. “Tek canlı çıkan o.” dedi kumandan başı ile ekrandaki görüntüyü göstererek. “Görevi bitsin, Kutu’nun sırrını da öğreniriz ondan.” dedi sonra önündeki kontrol panelinden görüntüyü değiştirdi. Bir harita belirdi ekranda. “Ama şimdi öncelikli işimize bakalım.” dedi.

Mahkum yemek yeme hızını iyice yavaşlatmıştı. Askerler çıkana kadar orada kalmak istiyordu. Hem onları daha iyi incelemek için, hem de kendi güvenliği açısından. Arkada düşman bırakmak doğru bir hareket değildi.

Eşini kaybetmiş genç asker... Yemeğini hızla ve gözlerini ondan hiç ayırmadan yemişti. Herkesten önce yemeğini bitirdi. Tabağını bırakmak için ayağa kalktı. Kısa yolu tercih edeceğine, mahkumun masasının arkasından geçecek yoldan ilerlemeye başladı. Kendisine göre uygun mesafeye yaklaştığında elindeki plastik tabağı bırakarak mahkumun üzerine atladı.

Genç asker, inanılmaz bir çeviklikle aradaki uzun mesafeyi havada kat etti. Daha tabağı yere düşmeden mahkumun oturduğu sandalyenin üzerine çöreklenmişti, elindeki bıçak mahkumun tabağına saplanmıştı. Ama asker mahkumun üzerinde, bıçak da onun ensesine saplı olmalıydı.

Saldırımı çok önceden sezip, kenara kaçan mahkum, dairesel bir hareketle ile sandalye üzerindeki askerin ensesine sert bir tekme attı. Dengesini kaybeden asker masanın üzerinden

yere yuvarlandı. Mahkum diğer askerlerden de, arkadaşlarını destekleyen bir saldırı bekliyordu, onun için pozisyon aldı.

Ama diğer askerler, sadece seyrediyordu. Eşler birbirlerine sokulmuş. Gözlerinde korku ile neler olacağını izliyorlardı. Takım konutanları bile tepki verememiş, seyirci kalmıştı olaya. Kendisi ve kardeşlerinin böyle bir durumda nasıl birbirlerini koruyacağını düşünürken, biraz önce sert ve sersemletici tekme yiyen asker, masanın üzerine zıpladı ve avına atılmayı bekleyen, avcı bir hayvan gibi çömeldi. Elindeki bıçağı bilinçsizce sallıyordu. Ağzı köpürmüş, gözlerinin akları kanla dolmuştu. Gözbebekleri ise kocaman olmuş irisin tamamını kaplamıştı. Ten rengi kireç beyazı olmuştu.

Mahkum, bu sendromları tanıdı. Çocuk hayalet olmuştu (2). Durumundan, aşırı doz aldığı ve o bir şey yapamasa on, on beş dakika içinde öleceği belliydi. “En parlak ateş, en hızlı yanandır...” dedi mahkum askere. Bunu bir saldırı olarak kabul eden asker, düşündüğünden daha erken atıldı mahkumun üzerine.

Mahkum havada üzerine düşen askeri, bıçak tutan kolundan yakaladı. Asker, bir hayvan gibi hırıltılar çıkartıyordu. İnılmaz bir güç ile çırpındı. Ama mahkumun tekniği güç ile ilgili değildi. Askeri kendi ivmesi ile döndürdü ve arkalarındaki masaya doğru dairesel bir hareket ile ilerlediler. Masada oturan askerler çil yavrusu gibi kaçıştılar.

Asker birkaç kere daha silkinip bileğini kurtamaya çalıştı ama bu onu daha da zor durma soktu, yine askerin hareketlerini önceden tahmin eden mahkum, bileğini büküp mahkumun suratını masaya vurdu. Büküğü bileği iyice eğerek kırdı, askerin elinden kurtulan bıçağı yere düşerken, öteki eli ile yakalayıp, askeri omuzundan masaya sapladı ve birkaç adım geriye çekildi.

Masaya mihlanan asker, bıçağı öteki eli ile rahatlıkla çıkarabileceken, rahatsız edici ve gırtlak parçalayıcı seslerle, omuzunu parçalayarak kurtuldu bıçaktan. Her tarafı kana bulanmıştı. Hiç durmadan mahkumun üzerine atıldı. Sakinliğinden bu hareketi de beklediği belli olan mahkum, Hiç vakit katbetmeden, üzerine inanılmaz bir hızla gelen askerin burnuna avucunun içi ile aşağıdan yukarıya doğru, bütün gücü ile vurdu.

Asker sanki sönmüş gibi olduğu yerde kaldı. Kolları vücudunun iki yanına düşmüş, omuzları çökmüş, elleri bilinçsizce sarsılıyordu, ağzından çıkan beyaz köpükler, kanlı bir renk almıştı, olduğu yerde biraz sallandıktan sonra, taş gibi yere düştü. Beyin ölmüş olmasına rağmen hayaletin etkisi ile vücudu hala titriyor, spazmlarla kasılıyordu.

Mahkum, askere yumruk attığı elini birkaç kez sıktı. Sonra etrafındaki askerlere baktı. Hepsini onunla göz göze gelmekten çekiniyor yere bakıyorlardı. İçeri koşarak inzibatlar girmişti.

Askerler çabucak yerlerine geçtiler, kendilerine ayrılan yerlerde ayakta beklemeye başladılar. İnzibat çavuşu azarlayıcı birkaç söz sarf ettikten sonra “Oda da subay var!” diye bağırdı. Genç askerler hemen esas duruşa geçtiler.

İçeriye, dar ceketli ve diz üstünde biten etekten oluşan üniforması ile birlik psikoloğu girdi. Üniforması özel birlik üniformasıydı. Muharip subay gibi giyinmişti. Ama mahkum her halinden onun sıhhiyecisi, deli doktoru olduğunu anlamıştı. Topuklu ayakkabılar ile zarif bir şekilde yürüyerek odanın ortasında durdu. Güler yüzlü ve şirin bir kadındı.

“Arkadaşlar, odalarınıza dönebilirsiniz. Saat on dört- sıfır- sıfır daki eğitim iptal edilmiştir; hepinizi on dört-otuzda toplantı odasına bekliyoruz.” dedi melodik bir sesle. Kadın sanki, küçük bir çocuğa, anlaşılması çok zor bir matematik formülünü, sabırla açıklar gibi tane tane ve ‘anladığımızdan emin misiniz?’ tonunda konuşuyordu. Sesindeki yumuşaklığın altında olağanüstü bir otorite ve bilgi birikimi vardı. Bu kadın odadaki askerlerin en gizli sırlarını bile biliyordu ve bu bilgileri en verimli şekilde kullanmaktı görevi.

Psikolog subay sonra inzibat çavuşuna döndü ve yine aynı ses tonu ile “Birlik dağılabilir.” dedi. Çavuşun cevabını beklemekten arkasını döndü; bütün bu olan bitenle ilgilenmiyormuş gibi görünerek, yarım kalan yemeğini bitirmeye çalışan mahkuma yöneldi.

İnzibat çavuşu sert emirlerle, askerleri dağıtıyordu. En sert muameleyi içlerinden bir tanesini kaybeden takım gördü. Onlar da arkadaşlarının, hala sarsılıp, titreyen cesedini taşıyarak, terk ettiler yemekhaneyi.

Psikolog, askerler yemekhaneyi terk edene kadar sabırla, mahkumun yanında, ayakta bekledi. Mahkum ise, sanki yalnızmış gibi yemeğini yiyordu. Askerler çıkınca, o da yemeğini bitirdi ve tabağını görümek için ayağa kalktı.

Psikolog, sert bir sesle “Yerine otur asker.” diye bağırdı. Etkili ve sert bir emirdi. Mahkum demin giden askerlerden her hangi birisinin bu emri duyduğunda apar topar oturacağını biliyordu. Ama o oturmadı, sakince döndü ve psikologla yüz yüze geldi. Otuzlu yaşlarına yeni girmiş, genç bir kadındı. Bir askerden beklenmeyecek derecede bakımlıydı, özenle şekillendirilmiş saçları, makyajlı yüzü ile, gayet çekici görünüyordu.

Mahkum gözlerini onunkilerini içine dikip “Neden?” diye sordu. Psikologun yüzünün gerildiğini hissetti. Dudağının kenarı hafifçe oynadı. Askeri hiyerarşide “Neden?” diye bir kavram yoktu. Mahkuma aralarında bir adamı kalacak mesafe kalıncaya kadar yaklaştı. “Yerine otur asker.” diye tekrarladı emri, bu safer daha sert ve kadirliydi. Mahkum gülmek için kendisini zor tutuyordu.

Onlara verilen eğitim ‘Size komutanınız dışında kimse emir vermez.’ idi ve bu kadın komutanı değil, hiçbir şeyi değildi. Onun emirlerine uymak zorunda değildi. Elinde tabağı, boş gözlerle psikoloğa bakmaya devam etti. Kadının iyice sinirlendiğini fark ediyordu, artık terlemeye ve titremeye başlamıştı.

Mert Süğlün

(Devamı gelecek sayıda...)